

Сантяго Лоренсо

Отвратителните

Театрална адаптация: Жорди Галсеран, Жауме Бушó

Превод от испански: Нева Мичева

[lo:rən]

Übersetzerhaus Looren
Collège de traducteurs Looren
Translation House Looren

Преводът на тази пиеса беше започнат в къщата за преводачи „Лорен“ в Швейцария и завършен в София благодарение на творческа стипендия от Национален фонд „Култура“.

Los asquerosos

© Santiago Lorenzo, novela, 2018

© Jordi Galceran, Jaume Buixó, adaptación teatral, 2019

© Neva Mícheva, traducción, 2022

Двете половини на декора изобразяват – без разделителна линия помежду им – апартамента на чичото в Мадрид и къщата на Мануел в село Сарсауриел. Намираме се у чичото. Двамата с Мануел седят един до друг на дивана.

ЧИЧОТО. Ама... Уби ли го?

МАНУЕЛ. Не знам.

Още няколко секунди мълчание.

ЧИЧОТО. Чакай сега. Давай от началото. С подробности.

МАНУЕЛ. Излизам от къщи...

ЧИЧОТО. Защо?

МАНУЕЛ. Как защо?

ЧИЧОТО. Накъде си тръгнал?

МАНУЕЛ. Към магазина за бяла техника.

ЧИЧОТО. Какво ще правиш там?

МАНУЕЛ. Ще си купувам гофретник.

ЧИЧОТО. Гофретник!

МАНУЕЛ. Да. Харесал съм си един в ъгловия магазин на „Пасеò де Делисиас“. От тези класическите, кръглите, с релеф на кутийки на основата и на капака.

ЧИЧОТО. Няма да мине. Това на разпит просто няма как да мине.

МАНУЕЛ. Сериозно ли?

ЧИЧОТО. Да. Продължавай. Излизаш...

МАНУЕЛ. ...и понеже вън е мрачно, си вземам чадъра. Слизам по стълбите. Във входа чувам врява откъм улицата, но повече от обикновеното, по-наситено така. Открехвам вратата, за да видя кой се вихри там.

ЧИЧОТО. „Вихри“! Какви са тези приказки... Звучиш подозрително. Не, „вихри“ – не... И какво?

МАНУЕЛ. Такова, че виждам хора да тичат надолу, в посока към „Пласа дел Сол“.

Манифестация, протест нещо. И изведнъж вратата ме фрасва. За малко да ми сцеди веждата...

ЧИЧОТО. Това си е жива агресия.

МАНУЕЛ. ...и нахлува някакъв бабаит – с рамото напред, както е блъснал вратата. С цивилни дрехи е, но със сгъваема палка в дясната ръка, а на ревера – значка на частите за борба с масовите безредици.

ЧИЧОТО. Мамка му. Обозначил се е. Лошо.

МАНУЕЛ. Може да е излязъл от къщи цивилен, обаче да му е писнало да се крие.

ЧИЧОТО. Да, ама влиза в жилищна кооперация, а там няма с какво да се бори, няма безредни маси за разпръскване. Макар че може да кажат, че е бил по петите на някой от протестиращите, който е потърсил убежище във входа, знам ли. За какво беше протестът?

МАНУЕЛ. Понятие нямам.

ЧИЧОТО. Добре, а бабаитът нещо каза ли, като нахлу?

МАНУЕЛ. „Кротко, дребен“.

ЧИЧОТО. Май ще ни трябва нещо по-заплашително.

МАНУЕЛ. Е, той го каза ядосано... и нямаше нужда да ме обижда на ръст.

ЧИЧОТО. Много ясно!... Продължавай.

МАНУЕЛ. Запокитва ме срещу пощенските кутии и с въоръжената ръка замахва, за да ми нанесе удар.

ЧИЧОТО. Тоест посяга да бие ей така, от ентузиазъм.

МАНУЕЛ. Може да е било от прекомерно усърдие; може да съм му заприличал на някого; може да вярва в боя като превенция...

ЧИЧОТО. С две думи: ей така. А изражението? Физиономията му каква беше?

МАНУЕЛ. Физиономия на свиреп мъжага, дето после един пръдлив формуляр не може да попълни на гишето.

ЧИЧОТО. Остави закачките и да се върнем във входа. Ти какво си мислиш пред опасността?

МАНУЕЛ. Ами шашнат съм, логично. Тоз юнак защо ме бута? Как заслужих си лобута?

ЧИЧОТО. Не си кълчи езика. Между нас – бива, но ако те разпитват – без специални ефекти. Така. Значи цивилен полицаи се засилва да ти свети маслото с палка, понеже те хваща в престъпно измъкване от собствения ти вход на път към магазина... После трябва да помислим какво да кажеш вместо „гофретник“.

МАНУЕЛ. В първия миг се поколебавам дали просто да не отнеса удара и да си ида в магазина по живо, по здраво, но се усещам, че поради разликата в габаритите, бабайтът ще ме сплеска. И си викам: не е познал този ми ти бюстител на реда. В джоба си стискам отвертката...

ЧИЧОТО. Въръжен ходиш!

МАНУЕЛ. Тя ми е талисман. Винаги си я нося, откакто с нея поправих една счупена лампа, когато бях на единайсет.

ЧИЧОТО. И това не звучи като хората. Къде е сега отвертката?

МАНУЕЛ. В якето.

ЧИЧОТО. Добре. Вадиш я и...

МАНУЕЛ. Вадя я с размах и я засилвам към врата му. Уцелвам го, ченгето пуска палката и се хваща за гърлото. Аз си обирам крушите.

ЧИЧОТО. И не знаеш каква е раната. Тежка ли, лека ли, повърхностна или смъртоносна...

МАНУЕЛ. По отвертката имаше кръв, само това знам.

Тишина.

ЧИЧОТО. Откъдето и да го погледнеш, посегателство срещу представител на властта. Най-лошото.

МАНУЕЛ. Нали?

ЧИЧОТО. Закон за защита на сигурността на гражданите. Щом за една дума, жест или пипване по ръката на полицаи вече ти замразяват сметките в банката и те хвърлят в дранголника, без да се церемонят, смятай какво ще е за намушкване във врата, колкото и да е предизвикано. Поне петнайсет-двайсет години ще лежиш, а в обезщетения ще ти иде и малкото, което имаш, плюс всяка стотинка, която ще произведеш до сетния си дъх.

МАНУЕЛ. Неизбежна отбрана?

ЧИЧОТО. Неизбежната отбрана върши работа в съда само по филмите. В какво състояние го остави?

МАНУЕЛ. Драматично. Вкопчи се в пощенските кутии с жалостив вик, сякаш раздиран от терзания, че нечие отдавна чакано писмо така и не пристига.

ЧИЧОТО. Въздържай се от поезия, моля те! И какво направи после? Ти де, като излезе от входа?

МАНУЕЛ. Трябва да отбележа, че когато хванах дръжката на вратата, с крайчеца на окото си изведнъж мернах нещо, което по-рано не бях забелязвал. В горния ъгъл на входа, монтирана на стената под съответните четиресет и пет градуса наклон, за да обхваща цялото пространство, видях...

ЧИЧОТО. Недей, че зле ми става!

МАНУЕЛ. Една охранителна камера.

ЧИЧОТО. Божичко... Насочена към теб?

МАНУЕЛ. Като към насекомо в природонаучен филм. Миг преди да изляза, се сещам какво да направя и си отварям чадъра. Така и продължавам по улицата – с глава, затъкната в пръчките на отворения чадър.

ЧИЧОТО. Това е добре.

МАНУЕЛ. По улицата продължават да тичат, но чадърът ме спасява – крие лицето ми и ме превръща в обикновен минувач. Никой не излиза да се гони с полицията с отворен чадър!

ЧИЧОТО. Така е.

МАНУЕЛ. Вървя на север и си мисля за охранителните камери по пътя. Смесвам се с тарапаната – чуждите тела поне малко ще ме изолират от обективите. Опитвам се да прикрия и зеленото си яке с полиестера на чадъра. Частта с краката не ме вълнува особено.

ЧИЧОТО. Сини дънки.

МАНУЕЛ. Вездесъщи. Забил съм поглед в тротоара и съм се хванал със свободната си ръка през лицето, все едно ме мъчи зъб или съм потресен от размириците. На „Гран виа“ хващам такси.

ЧИЧОТО. И с таксито – право при мене?

МАНУЕЛ. Ти пък. Не съм давал твоя адрес. Казах „Торе Ариас“ и оттам дойдох пеша. Това са петстотин метра, безопасно отстояние. В таксито имах достатъчно време да разсъдя. Преди да слеза, си облякох якето наопаки, със сивия хастар навън, за да изглеждам по-различно. Преди да се подам от колата, отворих чадъра (то си и трябваше, понеже ръмеше). СИМ картата си пуснах през решетката на една улична шахта, а телефона – в кофа за боклук, за да прекъсна евентуалното проследяване през сателит.

ЧИЧОТО. Щом те е заснела камерата в твоя вход, от тези допълнителни мерки няма особен смисъл. Записът ще ти изяде главата. Полицията ще се досети, че живееш в същата кооперация. Ще распечата няколко кадъра и ще отиде при домоуправителя да пита кой е типът с отвертката.

МАНУЕЛ. Ами да. Той впрочем ми е и хазяин и има фотокопие от личната ми карта.

ЧИЧОТО. Е, готово – ще сравнят снимката на личната ти карта с кадрите от камерата във входа и веднага ще лъсне кой си. Името и лицето ти сигурно вече са в участъка. Ех... Сега не бива да се връщаш у вас, нито да говориш с познати или непознати. Към никого не можем да се обърнем за помощ.

МАНУЕЛ. Как се нахендрих, а?

ЧИЧОТО. Най-разумното е да напуснеш Мадрид час по-скоро. Мрачният ден работи в наша полза. Още дотече ще се ометеш, все едно накъде – важното е да си намериш местенце, където да се покриеш и да се кротнеш. Трябва да спечелим време. Дай да направим план. С какво разполагаш? Като средства. Какви са ти наличностите?

МАНУЕЛ (*отива да си донесе якето; вади неща от джобовете*). Двайсет и три евро, лична карта, шофьорска книжка, здравна книжка, дебитна карта, хартиени носни кърпички и отвертка.

Чичото взема отвертката и се чуди какво да я прави.

МАНУЕЛ. Без отвертката не мърдам.

ЧИЧОТО. Ще я изчистя със спирт. (*Отива да вземе спирт и щателно бърше отвертката.*) Моето финансово положение никак не е розово, но все нещо ще ти дам за из път. Няма да е много. Даже ще е неприлично малко. Съжалявам.

МАНУЕЛ. Аз имам спестявания в банката.

ЧИЧОТО. Колко?

МАНУЕЛ. Три хиляди сто и две евро.

ЧИЧОТО. Ще ги извадим лека-полека. Без пари няма да останем. За това обаче ще отговарям аз. Ти не бива да припарваш до банкомат... Значи нямаш телефон?

МАНУЕЛ. Нямам.

ЧИЧОТО. Ще го уредим. Сега е шест часа. Ще изтичам до офиса на някой мобилен оператор да ти купя предплатена карта. Имам една вехта мобилка, от неинтелигентните, те са по-трудни за засичане. Ще я сложа да се зарежда. (*Чичото намира телефона и го включва към мрежата.*) Главното е ти на никого да не се обаждаш от нея, така че новият ти номер да не се регистрира никъде. Ще ти звъня аз – всеки ден в четири следобед. То това добре, но къде ще си зареждаш батерията? Не бива да се появяваш на обществени места.

МАНУЕЛ. В колата. Нямам ли зарядно за кола?

ЧИЧОТО. Имам. (*Гърси и намира зарядно за кола.*) Обаче като ти свърши бензина, какво? И дума не може да става да ходиш по бензиностанции. Там има повече камери, отколкото хора.

МАНУЕЛ. Докато имам бензин, имам и електричество. После ще видя какво ще правя.

ЧИЧОТО. Ще икономисваме енергията. Това е начинът. Ще разговаряме накратко, а в останалото време ще си държиш телефона изключен. Добре. Да приемем, че се покриеш. Не знам къде. За известно време. Ако още не са сигурни кой е извършителят, но някой те обяви за изчезнал – край, разкрит си.

МАНУЕЛ. Едва ли някой ще забележи, че ме няма.

ЧИЧОТО. Все някой ще се усети. Направи ми списък. (*Дава му лист хартия и молив.*) Ще се обадя да им кажа, че си постъпил в център за рехабилитация на наркомани, понеже си се докарал до ръба на катастрофата.

МАНУЕЛ. Че аз дори цигари не пуша.

ЧИЧОТО. Още по-добре. Вестите се разнасят най-бързо, когато изобщо не се връзват с човека, за когото се отнасят. Ще кажат: ама ние нищо необичайно не сме забелязали у него. А аз ще отговоря: именно! Момчето се обърна към дрогата от отчаяние, че приятелите му не му обръщат внимание.

МАНУЕЛ. Сигурен ли си, че...?

ЧИЧОТО. Идеално е. Ще им кажа да се грижат за теб, като излезеш, и че засега психиатрите от центъра не ти разрешават да си ползваш телефона.

Мануел му връща листа.

ЧИЧОТО. Само трима ли?

МАНУЕЛ. Не се сещам за други. Е, и ти де, но теб не съм те писал.

ЧИЧОТО. А съседите?

МАНУЕЛ. От три седмици съм в тази квартира и още с никого не съм разговарял. Саможиви си падат комшиите.

ЧИЧОТО. Добре. Преоблечи се. Ще ти донеса дрехи. (*Отива за дрехи.*)

МАНУЕЛ. Сега като се замисля... Дори от полицията да не са разбрали, че живея там...

ЧИЧОТО (*извън сцената*). Твърде е хубаво, за да е истина.

МАНУЕЛ. ...хазяинът, ако спре да ме вижда, като нищо ще подаде сигнал, че съм се изпарил, без да си платя сметките.

ЧИЧОТО (*извън сцената*). Съмнявам се.

МАНУЕЛ. Не, сериозно, ще влезе в квартирата, ще вземе каквото завари и ще я даде под наем на друг.

Чичото носи дрехи и раница. Мануел се преоблича.

ЧИЧОТО. При този недостиг на жилища, кандидатите за твоето ще ги рине с лопата. През ум няма да му мине да се оплаква. Преоблечи се и чакай тук. Ето го плана. Първо, СИМ карта. Второ, банкомат и теглене на пари за стоки от първа необходимост. Какъв ти е ПИН-ът?

МАНУЕЛ. Едно, две, три, четири.

ЧИЧОТО. Ох, майко... Трето, колата ти. Къде е?

МАНУЕЛ. В началото на „Арсенталес“.

ЧИЧОТО. Като се върна, ще вземем такси дотам. Докато се качваш в таксито, ще си духаш носа, а по-нататък ще сменяш кърпичка след кърпичка, за да не може шофьорът да ти види лицето.

МАНУЕЛ. Ако полицията вече ми е вдигнала мерника, ще ме излови по номера на колата.

ЧИЧОТО. Ти крал ли си коли?

МАНУЕЛ. Къде ти...

ЧИЧОТО. Е, и аз не съм. Значи се налага да рискуваме с твоята. Нямаме изход. Набавяме ти основното: провизии, спален човал и важни екстри като кибрит, чекийка, четка за зъби и каквото още се сетим. Товарим всичко в багажника и изчезваш под прикритието на нощта. Търсиш най-тихото кътче в най-затътеното място и се окопаваш там. Разбрахме ли се?

МАНУЕЛ. Разбрахме се. *(Оглежда се с дрехите на чичо си.)* Ужас, дърт буржоа.

ЧИЧОТО *(инспектира го с поглед)*. Не. Чичак с изградени навици. Ако попаднеш на полицаи, ще им се сториш благонадежден и законопослушен.

МАНУЕЛ. Щом казваш.

ЧИЧОТО. Действаме значи. Ей сега се връщам. Ти си трай тука. *(Излиза.)*

Мануел остава сам, взема мобилния телефон, който чичо му е включил да се зарежда, и минава в другата половина на сцената, където виждаме как започва да открива отделни елементи от къщата в Сарсауриел... Поглежда телефона с нетърпение. Той звъни.

МАНУЕЛ. Ало?

ЧИЧОТО *(влиза в апартамента си, вече в различни дрехи, и говори по телефона)*.

Мануел! Извинявай, че закъснях пет минути.

МАНУЕЛ. Няма значение.

ЧИЧОТО. Много се радвам да те чуя. Как си?

МАНУЕЛ. Добре.

ЧИЧОТО. Къде си?

МАНУЕЛ. В едно изоставено село. Ама изоставено, та изоставено. От тези, които приживе и селски магазин не са имали.

ЧИЧОТО. Разкажи ми как стигна дотам.

МАНУЕЛ. Поех на север, под влияние на всичко, което съм чувал за обширните безлюдни зони в северната Месета, по горното течение на река Дуеро и из Келтиберийските планини, както и за многото пустеещи села в региона.

ЧИЧОТО. Добре, добре... Помъчи ли се да избегнеш основните пътни артерии?

Тук Мануел и чичо му оставят телефоните и продължават да разговарят, все едно са заедно, но без в нито един момент да се допират.

МАНУЕЛ. При първата възможност, която ми се удаде. Последния знак за съзнателна човешка дейност, който забелязах, беше един „Лидъл“. От там нататък – мъртвило. След два-три часа шофиране в тъмното взе да се съмва. Светлината разкриваше баир след баир, все по-проскубани, землисти на цвят. Към седем сутринта, изтощен и в

нерешителност дали да хвърля котва, или да дам пълен напред, подкарах по един черен път, в края на който забелязах горичка. Под дърветата спрях. Излязох от колата. На има-няма сто метра видях покривите на някакво село и нещо ми подсказа, че е празно.
Чичото. Право ли излезе нещото?

МАНУЕЛ. Да. Усамотени развалини без жива душа. Едно от стотиците призрачни места, с които днес е осеяна Испания.

Чичото. Колко е голямо селото?

МАНУЕЛ. Шест нормални улици на шест задънени.

Чичото. Сигурен ли си, че няма хора?

МАНУЕЛ. Напълно. Къщите са в такова състояние, че според мен никой не е припарвал насам от четвърт век.

Чичото. Добре де, а в тая гòрка безприютност ти къде ще се приютиш?

МАНУЕЛ. Наброих двайсетина къщи. Едни са с продънени покриви. Други – с продънени фасади. Трети – изцяло продънени.

Чичото. Някоя по-читава няма ли?

МАНУЕЛ. Сред малкото по-запазени намерих две слепени. Едната ми се стори обитаема, макар и заключена в момента. Изоставена, но не съвсем.

Чичото. Не я разглеждаш като вариант, надявам се.

МАНУЕЛ. Не я разглеждам, за да не се налага да си ходя през прозореца, ако довечера някой цъфне в нея.

Чичото. Точно така.

МАНУЕЛ. Близначката ѝ е в по-лошо състояние, ремонтирана за последно преди десетилетия, мен ако питаш. В нея изглеждаше по-лесно да се проникне.

Чичото. Проникна ли?

МАНУЕЛ. Проникнах.

Чичото. И какво?

МАНУЕЛ. Мизерия максима.

Чичото. Кухнята как е?

МАНУЕЛ. Бели плочки на пода и жълт фаянс по стените, а масата е толкова заливосана, че веднага става ясно защо не са си я взели при пренасянето.

Чичото. Баня?

МАНУЕЛ. Една. И вони на гнилоч след години самотен разпад.

Чичото. Спалня?

МАНУЕЛ. На втория етаж. Леглото е високо, тясно. Дюшекът – с пружини, избушен по средата от дирника на времето...

Чичото. Нищо ли не става за употреба?

МАНУЕЛ. Нищичко. Освен... В един протекъл тгъл завàрих някаква странна грамада, покрита с найлон. Дръпнах го и що да видя? Малко съкровище, за което не се е намерило място дори в последния камион на хамалите – ето колко са държали на него.

Чичото. И какво е то?

МАНУЕЛ. Сто томчета на издателство „Аустрал“ с меки корици и ярки цветове.

Чичото. Знам ги. Цветът е според жанра. Зелено за есеистиката, синьо за романите и така нататък.

МАНУЕЛ. Представа си нямах. Но са много. Може да са нежеланата награда от викторина по радиото. Или плячка, задигната погрешка от някой склад...

Чичото. А нищо чудно и да са обичали да четат.

МАНУЕЛ. Абсурд. Тези книги не са отваряни, страниците им са девствено чисти.

Чичото. Растителност?

МАНУЕЛ. Буренаци, и то проскубани. С едно изключение. Тикви!

Чичото. Тикви ли?

МАНУЕЛ. Да, саморасляци. И една асма.

ЧИЧОТО. С грозде?

МАНУЕЛ. Доста, но още кисело.

ЧИЧОТО. Какво направи с колата?

МАНУЕЛ. Вратнята няма катинар, та я вкарах в двора и я паркирах под сайванта.

ЧИЧОТО. С бензина как сме?

МАНУЕЛ. На свършване е.

ЧИЧОТО. Майката си трака. Когато свърши, край на чуванките по телефона. Твоят сега работи на гориво като трактор.

МАНУЕЛ. Знам.

ЧИЧОТО. Не бой се, все нещо ще измислим дотогава. Вода и канализация? Ток?

МАНУЕЛ. Нито едното, нито другото.

ЧИЧОТО. Има ли с какво да се завиеш?

МАНУЕЛ. Кувертюра, плетена на една кука. Ужасно стара и възгнусна. Но призори като сви един кучи студ, ми се видя като за мен създадена.

Мануел ляга и се увива в кувертюрата.

ЧИЧОТО. *Мануел прекара следващите дни в изследване на средата, в ядене на храната, която си беше донесъл, и най-вече – в търсене на следи от себеподобни за избягване.*¹

Мануел става от леглото.

ЧИЧОТО. *Аз все го питах:* Срещна ли някого?

МАНУЕЛ. Никога.

ЧИЧОТО. Някакви тревожни признаци?

МАНУЕЛ. Никакви.

ЧИЧОТО. Идеално. Засега стой там. *На третия ден се реши да изкара в къщата четвърти с оглед евентуално и на пети, без да отхвърля възможността за шести, който да окомплектова със седми.*

МАНУЕЛ. Запасите ми ще стигнат да изкарам и осми, а с малко късмет батерията на телефона ще издържи още един цикъл като този.

ЧИЧОТО. Трябва да решим въпроса с провизиите и батерията, иначе сме за мустака.

МАНУЕЛ. Нещо ново чува ли се?

ЧИЧОТО. *Аз от три дни изпадах в паника само при мисълта да отгърна вестник.* За кое?

МАНУЕЛ. За онова. Нищо ли не казват по новините?

ЧИЧОТО. *Равносметката от протестите беше четирима полицаи с леки контузии...*

МАНУЕЛ. Нещо разбра ли се за състоянието на оня командос?

ЧИЧОТО. *Споменавах се обаче и пети техен колега, лошо ранен в схватка и в тежко състояние.* Мануел беше до шия в помия.

МАНУЕЛ. Говорй, чичо. Жив ли е? Ще се оправи ли?

ЧИЧОТО. Засега нищо не се знае.

МАНУЕЛ. Каквото и да научиш, веднага да ми кажеш.

ЧИЧОТО. *Да разбере за петия полицай не само нямаше да помогне на Мануел, но и щеше да му навреди в момент, в който и двамата трябваше да запазим самообладание.*

МАНУЕЛ. Там ли си?

ЧИЧОТО. Да, да, Мануел. Ако нещо стане ясно, ще ти кажа. Спокойно.

МАНУЕЛ. Добре. Чао.

ЧИЧОТО. Почивай си.

---

¹ От този момент нататък всеки път, щом репликата на някой от двамата е в курсив, ще рече, че героят говори на публиката или на себе си. Или води въображаем (не директен) разговор с другия. – Б. пр.

Понечват да затворят, но чичото се спира.

ЧИЧОТО. Мануел.

МАНУЕЛ. Какво?

ЧИЧОТО (*пауза*): Как се казва?

МАНУЕЛ. Кое?

ЧИЧОТО. Мястото, където си. Всъщност не, по-добре не ми казвай. Не и по телефона.

МАНУЕЛ. Ами да го наречем по твой вкус, чичо. Кръсти го ти.

ЧИЧОТО (*замислено*): Сарсауриел, тоест нещо като Къпинаре. Или Трънкино. Или Драките. Да, хайде да е Сарсауриел.

МАНУЕЛ. Сарсауриел значи.

ЧИЧОТО. *От живот далече от безумната тълпа Мануел разбираше точно толкова, колкото от кърпене на паяжини – няколко. Но в разрешаването на делнични проблеми беше много напред. Справяше се със завидна лекота.*

МАНУЕЛ. Намерих една външна чешма. И върви!

ЧИЧОТО. Как „върви“?

МАНУЕЛ. Тече си вода. Продължава да блика.

ЧИЧОТО. А дебитът?

МАНУЕЛ. Слабичък. Но имам предостатъчно време да си пълня шишето, което си донесох от Мадрид.

ЧИЧОТО. Бива ли я на вкус?

МАНУЕЛ. Много. Превъзходните ѝ качества се забелязват още като сложиш ръка под чучура. Тука си мия и тялото.

ЧИЧОТО. Иначе какво правиш?

МАНУЕЛ. Ходя за дърва. И се смея.

ЧИЧОТО. Ходиш за дърва и се смееш.

МАНУЕЛ. Да. Забавно ми е да чупя сухи клони и да събирам съчки из гората, стои ми малко като детска приказка с важна поука. На двора намерих трион. И едно секърче с две педи дръжка.

ЧИЧОТО. Бедно оборудване.

МАНУЕЛ. На всеки петнайсет минути спирам да си поема дъх. От зор взеха да ми се оформят релефни гърди.

ЧИЧОТО. Значи палиш печката.

МАНУЕЛ. Все за нещо се налага.

ЧИЧОТО. Непременно да пускаш кухненските кепенци, ако ще палиш през нощта. Мине ли някой, да не види светлината. А пушекът?

МАНУЕЛ. Докато се издигне над дърветата, които скриват Сарсауриел от погледа, почти се е разнесъл. Перспективата е на моя страна, стига никой да не влиза в селото.

ЧИЧОТО. Притеснявам се как ще захранваме телефона ти. Но най-вече теб.

МАНУЕЛ. Още имам провизии, но да, на привършване са.

ЧИЧОТО. Чакай... Ти каза, че по пътя си видял „Лидъл“. Мога да поръчвам оттам през интернет, от моя компютър.

МАНУЕЛ. Рисковано е.

ЧИЧОТО. Не чак толкова. Всеки месец ще поръчвам продукти по списък, който ще уточним с теб. Ще плащам онлайн, от моята сметка, като доставката ще е до избрана от нас улица в селото. Ще обясня, че намерението ми е да поръчвам редовно, но няма да съм на адреса, понеже ходя там само в неделя, когато доставки не се правят.

МАНУЕЛ. А торбите с покупките?

ЧИЧОТО. Торбите, торбите... *Поблъсках си главата по въпроса, разговарях с „Лидъл“ и задействах операцията. Мануел имаше нужда от продоволствие... Предложих им да*

оставят торбите пред вратата в събота следобед, казах им, че в селото няма кой да ми отмъкне рибните консерви. Така в събота ти ще си налягаш парцалките в твоята къща и куриерът няма да те види. Защото тебе, Мануел, никой не бива да те вижда.

МАНУЕЛ. А оставените следи ще водят само към теб...

ЧИЧОТО. Средностатистически гражданин, който не е влизал в никакви сблъсъци с никакви полицаи в никакви входи.

МАНУЕЛ. А няма ли да се запитат за какво са му такива количества храна на човек, който отскача до Сарсауриел веднъж седмично?

ЧИЧОТО. Бях толкова обстоятелствен, че предварих всичките им въпроси. Споменах, че един от синовете ми понякога остава в селото през седмицата.

МАНУЕЛ. Най-печеният.

ЧИЧОТО. Готви се за изпит и се уединява там да кълве. За да няма изненадани, ако някоя сряда се види пушек от комина.

МАНУЕЛ. На тези от „Лидъл“ сигурно им е дошло до гуша да им разправяш за живота на цялата си рода... Хайде, до скоро, отивам за дърва. *(Излиза.)*

ЧИЧОТО. *Речено-сторено. Поръчах каквото беше нужно онлайн, платих от сметката си и получих потвърждение. В събота следобед Мануел се покрил в къщата си. В пет пристигнал фургонът на супера. Стоварил запасите пред вратата на указания адрес и отпътувал. Без произшествия, нали?*

МАНУЕЛ *(върща се натоварен с торби от „Лидъл“)*. Без произшествия. *(Доволно започва да вади и да подрежда нещата. И да си хапва.)*

ЧИЧОТО. *Така щяхме да процедурираме. Представих си как тази събота племенникът ми вечеря като човек, вместо да се тъпче с буламачи, и усмивката изгря на лицето ми като пèтало суджук в празна чиния. Много ми стана драго да видя как точно аз от всички хора съм способен ефикасно да разрешавам проблеми. Яжте си ушите, Човешки ресурси.*

МАНУЕЛ. Ей! Нали се сещаш, че резервоарът ми беше почти празен?

ЧИЧОТО. Да?

МАНУЕЛ. Бензинът свърши преди няколко дни.

ЧИЧОТО. Съвсем ли?

МАНУЕЛ. Съвсем. Освен това изхвърлих акумулатора.

ЧИЧОТО. Да не даде фира?

МАНУЕЛ. Да, стопи се. Стар беше. Повече и от тебе.

ЧИЧОТО. Мануел, без бензин оставаш без телефон, а без телефон си откъснат от света.

Няма да можем да се съветваме. И да кроим планове. *А и да се чуваме – по телефона не си липсвахме чак толкова остро, как без него, мамка му...*

МАНУЕЛ. Аз вече кроя план. В нощта на бягството ми от града, когато взе да се разсъмва, аз, ни жив, ни умрял, угасих фаровете на колата. Първите лъчи на слънцето ми помогнаха да се окопотя, макар и капнал за сън. Те – и светлината от пътните знаци.

ЧИЧОТО. Не разбирам накъде биеш. Дай по-накратко.

МАНУЕЛ. Лампичките на знаците се захранват от соларни панели, разположени над тях.

Пауза.

ЧИЧОТО. На какво разстояние са от Сарсауриел?

МАНУЕЛ. Около десет километра в едната посока. Снощи отидох дотам, направо през полето, за да избегна шосето – препъвах се през непрогледен мрак. Все още късно се здрачава, та разполагах с не повече от шест часа тъмнина. Пет ми трябваша за придвижването в двете посоки, значи оставаше един, за да свърша работата. Въръжен с мойта вярна отвертка се покатерих на един от знаците, охлабих винтовете и извадих петте му съкровища: соларния панел, токовия трансформатор и какво още-е-е...

ЧИЧОТО. А де? Не се сещам....

МАНУЕЛ. ...трите влизаци в комплекта акумулаторни батерии.

ЧИЧОТО. Никой ли не те видя?

МАНУЕЛ. Нито ме чу. Хем виках.

ЧИЧОТО. Какво си викал?

МАНУЕЛ. „Напред през сенките към светлината!“

ЧИЧОТО. Шемет ти мой. И се върна жив и здрав?

МАНУЕЛ. Повече от жив и повече от здрав.

ЧИЧОТО. Мануел, това е отлична новина.

МАНУЕЛ. Може би. Тепърва ще се мъча да сглобя джаджата. Кой знае дали ще заработи.

Пък и... А? Ало, чичо? Ебаси...

Батерията на телефона на Мануел пада окончателно.

ЧИЧОТО. Мануел?

МАНУЕЛ. Чичо?

Въздъхват. Мануел излиза.

ЧИЧОТО. *Прекъсна. Изкарах четири мъчителни денонощия без вести от Мануел. Без да знам дали успешно разплита и връзва жички, или се трепе напразно. Продължавах час по час да му звъня, с надеждата най-сетне батерията му да се е нагълтала със слънце, Мануел да може да отоговори, а аз – да чуя лелеяното...*

МАНУЕЛ (*връща се*). Чичо! На линия съм!

Мануел и чичо му подскочат, смеят се, радват се.

ЧИЧОТО. Усещам енергия!

МАНУЕЛ. И то от хубавата.

ЧИЧОТО. Ти си жив гений, моето момче! Как върви? Скучаеш ли?

МАНУЕЛ. Започнах да шия.

ЧИЧОТО. Да шиеш!

МАНУЕЛ. Да. Отначало за да кърпя каквото се е скъсало, а сега вече за удоволствие.

ЧИЧОТО. И какво шиеш?

МАНУЕЛ. Какво ли не. Завчера пенсионирах един чорап поради дупка на петата. Със здравите му части изработих джобче, което приших към ризата си и в което си нося фъстъци. Обрезките стигнаха и за една широка гайка – прикрепих я към панталона си и сега си разнасям секирчето като някой рицар с меч на пояса. (*Смее се.*)

ЧИЧОТО. И с какво друго се занимаваш освен с шевни подвизи?

МАНУЕЛ. Със sudoku.

ЧИЧОТО. Че откъде извади sudoku там?

МАНУЕЛ. Отникъде. Не ги решавам, а ги съставям. Защото докато ги измисля, те са вече решени, нали така.

ЧИЧОТО. Така, така.

МАНУЕЛ. А ти какви ги вършиш? Разправи едно-друго.

ЧИЧОТО. Аз пазарувам за племенника си. Големи емоции, голямо нещо. Стават ли ти пижамата и поларът? Взе да се застудява, а ти тръгна от Мадрид полугол...

МАНУЕЛ. Чичо, колко пари ни остават?

ЧИЧОТО. Две и петстотин. И се топят. Тук си е вече хладновато, а в Сарсауриел направо не ми се мисли как е.

МАНУЕЛ. Снощи валя сняг. Както гледам, и днес ще вали.
ЧИЧОТО. Да се обличаш дебело.
МАНУЕЛ. Обличам се, не се безпокой. Знаеш ли...
ЧИЧОТО. Да?
МАНУЕЛ. Вчера като заваля, излязох навън и си пъхнах една шепа отзад.
ЧИЧОТО. Моля?
МАНУЕЛ. Сняг. Като ти падат дарове от небето, не можеш да не ги приемеш!
ЧИЧОТО. Аз отначало помислих, че под „отзад“ имаш предвид...
МАНУЕЛ. Точно това имах предвид.
ЧИЧОТО. Снега?
МАНУЕЛ. Пресен-пресен.
ЧИЧОТО. И защо, ако смея да попитам?
МАНУЕЛ. Не знам, прищя ми се.
ЧИЧОТО. Прищя ти се.
МАНУЕЛ. И да ти кажа, успокой ме... Мисля, че е добре за здравето.
ЧИЧОТО. Нима?
МАНУЕЛ. Да. Сериозно, трябва да опиташ.
ЧИЧОТО. В Мадрид рядко пада сняг, знаеш.
МАНУЕЛ. Е, да, жалко.
ЧИЧОТО. До утре, Мануел.
МАНУЕЛ. До утре.
ЧИЧОТО. Ей, чакай.
МАНУЕЛ. Кажи.
ЧИЧОТО. Като тръгнеш пак да... се освежаваш със сняг...
МАНУЕЛ. Аха?
ЧИЧОТО. ...бъди така добър...
МАНУЕЛ. ...една шепа и за теб ли?
ЧИЧОТО. Не. Да си носиш телефона. За всеки случай.
МАНУЕЛ. Ами да видим как ще стане тая работа.
ЧИЧОТО. Защо?
МАНУЕЛ. И двете ми ръце ще са заети.
ЧИЧОТО. Уф, че идиотщина, Мануел, какви ги плещиш само.

Двамата се смеят.

ЧИЧОТО. *Неусетно дойде Бъдни вечер. С течение на времето си дадох сметка, че разговорите ни няма да са достатъчни, за да утолят потребностите на Мануел от човешка близост и особено от близост с по-примамливата част от човечеството. Моят племенник вероятно задоволяваше самотно нуждата си от физическо общуване, и то толкова често и настървено, че можеше да се докара до преддверието на сифилиса. Представях си го вкопчен в своя лост, превърнат в машинист на безпътния си локомотив. Налагаше се да му давам повече задачи за изпълнение.* Мануел!

МАНУЕЛ *(скача сепнат от леглото и си закончава дюкяна)*. Ох, изкарах си ангелите.
ЧИЧОТО. Разследвах случая с твоите саморасли тикви. Прочетох в интернет, че не бива да се поливат често, както и твърде обилно, тъй като средната тиква има нужда от повечко слънце и оскъдна влага.
МАНУЕЛ. Страхотно, благодаря. Де да можеше да ги видиш, приказни са.
ЧИЧОТО. А колата ти в какво състояние е?
МАНУЕЛ. Седи и гние.
ЧИЧОТО. Май така е най-добре.

МАНУЕЛ. Почти без да се усетя, взех да я разглобявам. Първо извадих пепелника, за да има къде да плюя костилките, като ям маслини в хола. После извадих едната чистачка...

ЧИЧОТО. С каква цел?

МАНУЕЛ. Да си чеша гърба. А снощи взех спалния чувал и преспях в колата.

ЧИЧОТО. За разнообразие ли?

МАНУЕЛ. Да. Като хлапе на гости с преспиване. А, благодаря за шубата, дето ми даде. Не си я свалям от гърба, станала ми е нещо като походен дом.

ЧИЧОТО. Като му дойде времето, ще ми я върнеш.

МАНУЕЛ. Знаеш ли какво открих? От два месеца не си мия косата, а тя изглежда все едно съм я мил вчера. С тази разлика, че нито главата ме сърби както преди, нито имам пърхут.

ЧИЧОТО. Това какво ще рече, според теб?

МАНУЕЛ. Че шампоанът засилва омазняването и е разработен така, че ако го откажеш, скалпът ти да потъне в кир и мор. Съставът му е нарочно пристрастяващ, за да няма откачане от него. С две думи – препаратите за миене са лъжа и измама.

ЧИЧОТО. Ти сега ще спреш и да се къпеш.

МАНУЕЛ. Вече спрях.

ЧИЧОТО. И от кога не си се къпал?

МАНУЕЛ. От два месеца.

ЧИЧОТО. Ъм-м, за шубата... не се притеснявай, няма нужда да ми я връщаш.

МАНУЕЛ. Не бе, чичо, то не е както си го представяш. След четири седмици без продукти за баня нито химиите ми липсват, нито подмишниците ми крещат за внимание. От пастата за зъби също се отървах.

ЧИЧОТО. Ами бактериите, умнико?

МАНУЕЛ. Хладка вода и сол, това е – много по-ефикасно, отколкото всичките води за жабуркане в психеделични цветове, които ни пробутват.

ЧИЧОТО. А ако почне да ти ври в стомаха, какво?

МАНУЕЛ. Мляко му е майката. Нищо по-добро.

ЧИЧОТО. Ухапванията от насекоми?

МАНУЕЛ. Оцет. Стара изпитана цака.

ЧИЧОТО. Браво, bravo. Ясно е, че знаеш как да се грижиш за себе си. *Да, звучеше много ведро. Наистина доволен от постигнатото. И аз бях спокоен. Докато няколко месеца по-късно, в самото начало на март, както си седях пред компютъра и преглеждах напосоки вестите от столицата, не прочетох с ужас, че някой си Е.Т.П., двацет и девет годишен, полицай от звеното за борба с безредиците, е починал в Мадрид след нараняване с хладно оръжие. Дописката бе поместена в ъгъла на един забутан новинарски сайт и не даваше повече сведения. Но главното беше пред очите ми.*

Чичото сяда покрусен. Мануел се появява в пространството на сцената, което представлява апартамента на чичо му в Мадрид.

МАНУЕЛ. *Сега сигурно се колебаеш дали да ми кажеш, или не.*

ЧИЧОТО. *Да. Както предния път.*

МАНУЕЛ. *Охо, и друг път ли е имало?*

ЧИЧОТО. *Да. Преди месеци. Прочетох за полицай, ранен сериозно в деня на протеста.*

Мануел подсвирва, сякаш за да отговори „Не думай“.

ЧИЧОТО. *Сега обаче е редно да ти кажа.*

МАНУЕЛ. *Каквото и да решиш, все ще съм ти признателен.*

ЧИЧОТО. *Може да не си преценил силата си, като си замахвал с отвертката.*
МАНУЕЛ. *Нищо чудно. Уплашен бях.*
ЧИЧОТО. *Но може и това да не е твоята полиция.*
МАНУЕЛ (*поглежда компютъра*). *Възрастта съвпада.*
ЧИЧОТО (*затваря компютъра*). *И все пак може да е друг случай.*
МАНУЕЛ. *Мислиш ли? Смъртността сред хората от този бранш е доста ниска.*
ЧИЧОТО. *Не знам...*
МАНУЕЛ. *Да не кажа никаква.*
ЧИЧОТО. *Тихо, чакай да помисля.*

Пауза.

МАНУЕЛ. *От първия момент сме заедно в тази каша. Когато стана белята, дотичах право при теб. Всичко се гради на доверието помежду ни.*
ЧИЧОТО. *Да, прав си.*
МАНУЕЛ. *Кажми ми тогава. След малко, когато ми се обадиш.*
ЧИЧОТО. *Но на теб сега ти е добре. Само ще те разтревожа.*
МАНУЕЛ. *Значи не ми казвай.*
ЧИЧОТО. *Така обаче ще имам чувството, че не постъпвам правилно. Ти най-вероятно искаш да си наясно с цялата истина, колкото и да е неприятна.*
МАНУЕЛ. *В такъв случай ми кажи.*
ЧИЧОТО. *От друга страна, опасно е. За да не допуснеш грешка от прибързаност или от нерви, ти трябва хладнокръвие. Точно сега не е време за грешки – ако полицията от новините е полицията от входа, нещата всеки момент могат да загрубеят...*
МАНУЕЛ. *...да се закучат и дори да се сгадят. Какво да правим?*
ЧИЧОТО. *Не знам.*
МАНУЕЛ. *Ще ми кажеш ли за полиция, или не?*
ЧИЧОТО. *Не знам, Мануел, не знам.*

Докато произнася следващата реплика, Мануел прекрачва от апартамента на чичо си в Мадрид в къщата в Сарсауриел.

МАНУЕЛ. *Аз пък си мисля, че вече знаеш, защото току-що ме набра.*

Пауза.

МАНУЕЛ (*оживено*). *Здрасти, чичо!*
ЧИЧОТО. *...*
МАНУЕЛ. *Чичо? Там ли си?*
ЧИЧОТО. *Да, извинявай. Здравей, Мануел.*
МАНУЕЛ. *Какво ново-старо?*
ЧИЧОТО. *Парите ни са на свършване.*
МАНУЕЛ. *Значи ще пестим.*
ЧИЧОТО. *Ох, боже, вярно, как не ми хрумна по-рано.*
МАНУЕЛ. *Сериозно ти казвам. Купуваме глупости. Зарежи пържолите, бирата, сардините в доматен сос, шоколада с пълнеж, гъшия пастет и глезотиите.*
ЧИЧОТО. *И какво ще ядеш?*
МАНУЕЛ. *Брашно, захар, картофи, нахут, лук, черен дроб, мляко. Основни хранителни стоки. Следвоенни провизии.*
ЧИЧОТО. *Идеята не е лоша, разбира се. Но при всички положения трябва добре да си направим сметката.*

МАНУЕЛ. Аз съм я направил вече. С новото меню около деветдесет евро на месец ще са ми достатъчни да се изхраня. Колко имаме?

ЧИЧОТО. Хиляда и двеста.

МАНУЕЛ. Това стига за повече от година.

ЧИЧОТО. А после?

МАНУЕЛ. После ще видим.

ЧИЧОТО. Ами добре тогава. Да бъдат брашно, картофи и нахут.

МАНУЕЛ. Да бъдат!

ЧИЧОТО. *На следващия месец Мануел получи първата доставка от кризисното си продоволствие и се оказа способен да прави чудеса с него.*

МАНУЕЛ (оживено). Разбърквам равно количество брашно и вряла вода и добавям щипка сол. Пържа в много горещо олио. И какво получавам?

ЧИЧОТО. Разстройство?

МАНУЕЛ. Тиганици!

ЧИЧОТО. А-а, тиганици.

МАНУЕЛ. Досуш като гофретите, но с по-различна форма.

ЧИЧОТО. Вкусът обаче прилича.

МАНУЕЛ. Направо си е същият. Затваряш очи и си ги представяш. Гофрети. Като онези, дето стях да си правя в деня, когато излязох от къщи, за да не се върна повече. И знаеш ли какво? Есента си събрах жълъди. Тогава не ми беше много ясно за какво, сега обаче най-сетне ги сварих.

ЧИЧОТО. Ядеш жълъди!

МАНУЕЛ. Като свинка на баир.

ЧИЧОТО. Ох, Мануел, лошо ми стана.

МАНУЕЛ. Веднага си личи, че не си опитвал жълъд.

ЧИЧОТО. Недей по тази тема, че ми се повръща. Имаш ли нужда от нещо?

МАНУЕЛ. Ни най-малко.

ЧИЧОТО. Блазе ти.

МАНУЕЛ. За кое?

ЧИЧОТО. Че си толкова убеден, че от нищо нямаш нужда.

МАНУЕЛ. Само времето ми е кът. Днес например. Излязох да се разходя и трамбовах, докато не ме заболяха и грайферите. Времето се оправи, слънцето пече и не си поплюва. Чувствам се като в нажежена пещ, къщата е скарата, а аз – цвъртящата пържола. Но цвъртя не само като безжизнен къс месо, а и като радостен врабец. И в тази радостна възбуда ми идват най-добрите хрумвания. Като това за тасовете.

ЧИЧОТО. Тасовете... на колата ли?

МАНУЕЛ. Слушай сега. Оня ден хвърлях боб. Чакай, да не си помислиш – целех със зърна един буркан от пет метра разстояние. Успях да вкарам едно и когато отидох да си събера „куршумите“, за да пострелям още малко, извадих и него. Тогава забелязах, че не съм измил буркана добре, понеже пръстите ми взеха да лепнат. Водата ми беше свършила и отидох на чешмата да наля една кофа. Докато се връщах, в чутурата ми се загнезди следната идея: да направя нещо като ръчна количка, с която да си карам вода. Бях си набелязал една метална рамка, един як прът и още някакви боклуци в купчината смет на двора, включително парче стоманена тел. С нея можех да съединя частите на бъдещата количка. Там ли си?

ЧИЧОТО. Да, да. Канех се да ходя на кино, но в сравнение с този филм, моят отсега бледнее.

МАНУЕЛ. Не ми достигаха само две колела. И-и-и...

ЧИЧОТО. И-и-и...?

МАНУЕЛ. Тасовете! Ей ми я творбата. *(Вдига една халтаво снабдена ръчна количка с тасове вместо колела.)* Вложих в нея четири страхотни часа.

ЧИЧОТО. Мислиш ли, че ще върши работа?

МАНУЕЛ. Абсурд. За нищо не става. Ама как хубаво си изкарах! Отивам да я изпробвам.
(Излиза.)

ЧИЧОТО. *На Мануел това завръщане към детството му беше повече от добре дошло, както става с хората, лишени от бащино внимание, лудории с връстници, радостни училищни години, подаръци за рождения ден и ваканции на плажа или край реката. Сега беше щастлив. Във възторг от живота и в неведение за факта, че може би е причинил смъртта на един държавен служител. Така се беше успокоил, че чак се беше забравил. Но как да му придирия човек?*

МАНУЕЛ (връща се). Минава месец след месец, а в душата ми няма помен от криза, депресия, мирова скръб, скука и дори безпокойство.

ЧИЧОТО. Никак ли не ти е мъчно за хората?

МАНУЕЛ. Никак.

ЧИЧОТО. Но преди даваше мило и драго да имаш приятели.

МАНУЕЛ. С плачевни резултати.

ЧИЧОТО. Това е друг въпрос.

МАНУЕЛ. А дали е друг? В Сарсауриел прозрях, че особената ми некадърност в сприяеляването всъщност се е дължала на една тревожна необходимост да бъда сам, чието латентно съществуване дори не съм подозирал.

ЧИЧОТО. ...

МАНУЕЛ. Сещаш ли се за какво ти говоря?

ЧИЧОТО. Май да. Гаджетата и приятелите са били нещо като завоевания... В живота на човек, който не е изпитвал никаква нужда да завоюва.

МАНУЕЛ. Ето защо съм се провалял! От инстинкт за самосъхранение. Понеже дълбоко в сърцето си съм копнеел така да се изложя пред всички, че да ме напуснат. И сега съм весел като птичка. Птичка, която чурулика сама на себе си.

ЧИЧОТО. А казват, че самотата била най-страшният бич на съвремието.

МАНУЕЛ. На мен цялата самота на света ми се вижда малко. Всичките ни задължения са спрямо някого, нали така? Ако няма никого, няма и задължения. А тишината... Тукашната тишина, за да я проумееш, трябва първо да я чуеш. Толкова е чиста и всеобхватна, че сякаш са ми отшили ушите и са ги хвърлили на дъното на лунен кратер. Възхитен съм от пълното отсъствие на звук, макар понякога да ме хваща страх, като си помисля, че може и да съм оглушал. Тогава щраквам с пръсти, за да проверя. И произнасям „еспадрила“. Ей така (*Мануел прави това, което казва: щраква с пръсти и произнася...*): еспадрила.

ЧИЧОТО. „Еспадрила“!

МАНУЕЛ. Ами да.... Колкото нещо да кажа.

ЧИЧОТО. Ясно, ясно.

МАНУЕЛ. И виждам, че чувам. Тоест чувам, че чувам. Разбирам, че чукчето и наковалнята в скритата ковачница на ухото ми продължават да се трудят в моя полза. И опиянен от покой търся някое мимолетно шумче, но не го намирам. Понеже няма. Тогава пускам клепки, дърпам завивка и се гмурвам в съня, очарован от факта, че не е останал дори един децибел да се носи из въздуха. И потъвам в дълбините на моя звукоустойчив басейн с течен шоколад.

ЧИЧОТО. *Отвореше ли уста, не я затваряше, а от нея се лееше лирика. То не бяха умиротворения, то не бяха месечини и небесни лазури. И току изтърсваше нещо от сорта на:*

МАНУЕЛ. Всяко престъпление си води наказанието. Но ако това тук е моето наказание, то греховете ми явно са детски. Натезжал съм от безметежност, замаян съм от гъстото безшумие наоколо и от канския грохот на собственото ми мълчание...

ЧИЧОТО. *Без съмнение Мануел се чувстваше прекрасно, да. Но подобни тиради в съчетание със снега в задника и месеците без традиционна хигиена ме навеждаха на мисълта, че племенникът ми започва да залита по стръмното надолнище на лудостта.* Мануел, летиш без предпазна мрежа.

МАНУЕЛ. И под самолетите няма предпазна мрежа, а гледай как се носят из небето.

ЧИЧОТО. Отдавна искам нещо да те питам, а все не се решавам.

МАНУЕЛ. Давай смело!

ЧИЧОТО. Как ти се отразява животът без секс? Така де, чудя се. Сигурно е тегаво. Ти дотук добре си върза гащите, но ако ти се прише да ги развържеш – какво?

МАНУЕЛ. Изобщо нямам грижи. От доста време, още преди да дойда в Сарсауриел, усещах, че се освобождавам от тиранията на плътта.

ЧИЧОТО. Сериозно ли?

МАНУЕЛ. Да. Вече знаех, че от уменията ми по тънката част има още много да се желае.

И този банален израз ме насочи по правия път: да сложа край на многото желане.

Реших да уталожя и по възможност да угася страстите си, тъй като постепенно се убедих, че нямам нужда от никого, с когото да ги разпалвам. Доста добре ми се получава.

ЧИЧОТО. Извинявай, обаче и двамата знаем, че това, което казваш, е невъзможно.

МАНУЕЛ. Напротив. Ако ти не можеш да овладееш твоите апетити, не ще рече, че и аз съм се предал. Защото така, както има анорексия по отношение на яденето, има и анорексия по отношение на самоизяждането и аз се стремя да постигна именно нея.

Тревожността ми линее, ден след ден се приближава до пълната немощ. Няма нищо по-добро за ситостта от *обходимостта*.

ЧИЧОТО. Такава дума не съществува. И не съществува, понеже никога никога не е преминал от необходимост в *обходимост* да прави любов.

МАНУЕЛ. Е, аз преминах. Сега усъвършенствам импотентността си както други тренират своята потентност. Не знаят какво губят. По същата логика и пътища търся начини да деактивирам и останалите си нагони. *(Пауза.)* От друга страна, без да изневерявам на генералната си линия, периодично се самообслужвам.

ЧИЧОТО. А-ха-а-а!

МАНУЕЛ. Е, да, обръщам си внимание.

ЧИЧОТО. Значи ментиш, хитрецо.

МАНУЕЛ. Защо да ментя?

ЧИЧОТО. Ами всичките приказки за ситост, обхимост и не знам какво още... Всеки знае да си усъвършенства импотентността, докато си помага с две ръце.

МАНУЕЛ. Звучиш някак осъдително спрямо мастурбацията.

ЧИЧОТО. Аз ли? Не, високо я ценя.

МАНУЕЛ. А, добре, стори ми се, че... Ами да видим докога ще ми трябва. *(Излиза.)*

ЧИЧОТО. *Мануел започваше да губи връзка с реалността и да казва неща, неприлягащи на здравия разум. Нагазваше във все по-дълбоки води, но умееше ли да плува? Ден след ден настойчиво се взираше във витрината на всички неприятности, опразнена от досегашното си съдържание. Докато неприятностите не сметнаха за уместно да го навестят в гръб.*

МАНУЕЛ *(върща се тичешком)*. Чичо, чичо! Хора! Двама! Дойдоха тук. В Сарсауриел.

ЧИЧОТО. Чакай, чакай, по-бавно. Какво?

МАНУЕЛ. Знаех си аз, мамка му, знаех си.

ЧИЧОТО. Мануел, успокой се. Добре ли си?

МАНУЕЛ. Да. Горе-долу. Знам ли. Ебаси.

ЧИЧОТО. Тези, които дойдоха, тръгнаха ли си вече?

МАНУЕЛ. Да. Тръгнаха си. Но по-важното е, че дойдоха.

ЧИЧОТО. Хубаво, Мануел. Дишай. Ти къде беше?

МАНУЕЛ. Вкъщи. Тъкмо размишлявах как е възможно да съществува дума за нещо, на което не му достига сол („безсолен“), но не и за нещо, на което не му достига захар...

ЧИЧОТО. Супер, ясно. Кажете за онези двамата.

МАНУЕЛ. ...и пристига някакъв джип. Застинах на една плочка и запрехвърлях наум всичко, което може да ме издаде: светлина в прозореца, миризма на нещо, прострян чорап. Колата спря пред синята къща, залепена за моята, и от нея слязоха двама души. Първият беше голобrado конте с костюм и папка под мишница, а на папката – името на агенция за недвижими имоти.

ЧИЧОТО. А вторият?

МАНУЕЛ. Жена на шейсетина години.

ЧИЧОТО. Младокът сигурно ѝ е показал къщата.

МАНУЕЛ. Почти половин час. И не спря да раздува достойнствата ѝ с приповдигнатия тон, който се ползва в такива случаи. Накрая се изнесоха с джипа в облак от широки усмивки и тъпи шеги.

ЧИЧОТО (*след кратко замълчаване*). Мануел. Трябва нещо да ти кажа.

МАНУЕЛ. Какво.

ЧИЧОТО. Преди няколко седмици намерих в интернет една дописка за полия от входа.

МАНУЕЛ. ...

ЧИЧОТО. *Казах му, защото сега повече от всякога се налагаше да е нащрек.*

МАНУЕЛ. Как е той?

ЧИЧОТО. Много зле.

МАНУЕЛ. Тоест, както си говорим с тебе, може и да умре, така ли?

ЧИЧОТО. Съжалявам, Мануел.

Мануел крачи нервно, размишлява.

ЧИЧОТО. *Направи се, че няма нищо притеснително.*

МАНУЕЛ. Не се измъчвай, чичо. По-добре да знам, че е умрял, отколкото да гадая. Засега ще симулирам пълно отсъствие от периметъра, в случай че някой пак дойде. Ще държа вратите и прозорците затворени и няма да се отдалечавам от къщата.

ЧИЧОТО. Правилно. Може пък госпожата да си хареса друг имот и да изчезне завинаги.

МАНУЕЛ. А дано.

ЧИЧОТО. *Да, ама не. Един петъчен ден три седмици по-късно три претъпкани автомобила пристигнали в Сарсауриел.*

МАНУЕЛ. Спряха пред синята къща и изсипаха дузина всеядни от вида с покрити голотии.

ЧИЧОТО. Не била само госпожата значи.

МАНУЕЛ. Не. Цяла сюррия натрапници на различна възраст и със сходни генетични характеристики.

ЧИЧОТО. Един вид – семейство.

МАНУЕЛ. Дотук успях да избегна всеки контакт, който да изложи на риск укритието ми, а сега право в него се изтриса цяла тумба с наострени очи и уши, от която трябва да се пазя като от чума.

ЧИЧОТО. Колко дълго останаха?

МАНУЕЛ. До неделя следобед.

ЧИЧОТО. Ти какво прави, докато бяха там?

МАНУЕЛ. Стаих се и изчаках да си отидат.

ЧИЧОТО. Без да мърдаш?

МАНУЕЛ. Нито мигла.

ЧИЧОТО. Без да ядеш?

МАНУЕЛ. Нито хапка. Не се пристраших, докато не се изнесоха.

Чичото. Хубаво. Запази спокойствие. Живей нормално и да се надяваме, че нашествието е било еднократно.

Мануел излиза.

Чичото. *Да, ама не.*

МАНУЕЛ (*влиза*). Пак дойдоха. С чанти, пакети, дечурлига. И един хамалски камион, който стовари мебели и кашони.

Чичото. Все едно няма други обезлюдени села, да му се не види.

МАНУЕЛ. Изсипа се цяла лавина неделни туристи и се боя, че оттук нататък ще им стане навик.

Чичото. Мануел, слушай.

МАНУЕЛ. Хора! В Сарсауриел. В съседната къща.

Чичото. Мануел, съсредоточи се. Тук трябва да се пипа умно, иначе ни е спукана работата. Събирай си партакешите и заминавай.

МАНУЕЛ. Не мога.

Чичото. Можеш и още как.

МАНУЕЛ. Отказвам да напусна първото място, където ми е добре в този живот.

Чичото. Разбирам, Мануел. Но нямаш алтернатива. Трябва да бягаш, чу ли?

МАНУЕЛ. Да.

Чичото. Мятай се на колата и намери начин да я подкараш.

МАНУЕЛ. Как ще я подкарам, като от месеци я ползвам за старо желязо!

Чичото. Ще дойда да те взема аз.

МАНУЕЛ. Ти? Теб те бива да шофираш, колкото мен – да паса ламии в Андите.

Чичото. Същинският проблем не е да те измъкнем от Сарсауриел, макар че и това си трябва. Проблемът е какво да те правим после. Ще се наложи да те докарам в Мадрид. И да те държа в килера или под леглото за неопределен срок, защото без документи не можеш да си купиш кола, с която да потърсиш ново скривалище.

МАНУЕЛ. Нямам къде да се скрия, нито как да ида дотам.

Чичото. Което свежда вариантите до нула. Добре. Значи оставаш в Сарсауриел. В събота и неделя се снишаваш. Кротваш като мумия. В гробна тишина. Друг начин няма. И трябва добре да обмислим подробностите. Първо на първо: укрепим базата. Обезопаси всички врати и прозорци с резета, въжета, мандала и райбери.

МАНУЕЛ. Ще залостя, заприся и запердя.

Чичото. Второ: никакви светлини – нощем няма как да не се видят.

МАНУЕЛ. Ще облепя стъклата с парчета кашони от „Лидъл“, за да не може да се наднича отвън.

Чичото. И забравй камини и печки.

МАНУЕЛ. Юли е, отопление не ми е нужно. А два дни на сухоежбина е бял кахър.

Чичото. И никакви шумове. Отложи миенето на посудата за понеделник. Ходй бос. Какво още?

МАНУЕЛ. Доставка от „Лидъл“. Вече няма да може да е в събота.

Чичото. Майката си трака. Сменяме деня. Ще поръчвам за първия вторник на месеца.

МАНУЕЛ. Гледай добре да им обясниш на тези от „Лидъл“.

Чичото. А ти гледай да заличиш всички издйнически следи от присъствието ти, преди съседите да са се върнали.

МАНУЕЛ. Петък по пладне ще е вечерният ми час.

Чичото. Прибери всичко: клещи, мръсни чинии, прострени дрехи.

МАНУЕЛ. А с колата какво да правя?

Чичото. Тя в какво състояние е?

МАНУЕЛ. Насипно.

ЧИЧОТО. Толкова, че лесно да се приеме за изоставена таратайка?

МАНУЕЛ. Не чак толкова.

ЧИЧОТО. Досъсипи я.

МАНУЕЛ. Ще я надраскам. Ще счупя стъклата. Ще спукам гумите. Каквото се сетя, такава.

ЧИЧОТО. Дали не пропускаме някой детайл, по който да си личи, че къщата е обитавана?

Има ли нещо на двора, което да се вижда отвън?

МАНУЕЛ. О, не. Ебаси. Не.

ЧИЧОТО. Какво?

МАНУЕЛ. Тиквите.

ЧИЧОТО. Наляха ли се вече?

МАНУЕЛ. Не съвсем, но стъблата им са дебели, а листата – сочни.

ЧИЧОТО. Тоест видно е, че ги поливаш?

МАНУЕЛ. И още как.

ЧИЧОТО. Изкорени ги.

МАНУЕЛ. Ебаси!

ЧИЧОТО. Налага се. Чу ли, Мануел?

МАНУЕЛ. Да, добре. Ще ги изкореня.

ЧИЧОТО. От този момент нататък ще живееш под режим. Дотук беше веенето на гащи.

От друга страна: става въпрос за два дни, ще се справиш.

МАНУЕЛ. Два от седем. Всяка седмица.

ЧИЧОТО. Кофти е, но е единственият ни изход.

МАНУЕЛ. Да. Знам.

ЧИЧОТО. Беше ми казал, че на тавана имаш два големи прозореца, които гледат към съседите.

МАНУЕЛ. Да. Моят нос към тяхната кърма.

ЧИЧОТО. Хубаво. Като дойдат пак, наблюдавай ги и подслушвай. И гледай по всяко време да знаеш къде са.

МАНУЕЛ. Така ще стане.

ЧИЧОТО. Ще се чуем в понеделник.

МАНУЕЛ. Добре. До понеделник, чичо.

ЧИЧОТО. Мануел.

МАНУЕЛ. Какво?

ЧИЧОТО. Ще ми липсваш в почивните дни.

МАНУЕЛ. И ти на мен.

ЧИЧОТО. Лека нощ.

Мануел се подготвя за уикенда. Вади провизици, одеяло и други принадлежности и излиза. Чичото го наблюдава. Прави няколко тревожни крачки. Поглежда часовника си...

ЧИЧОТО. Мануел! Мануел!

МАНУЕЛ (*връща се тичешком*). Чичо...

ЧИЧОТО. Как си?

МАНУЕЛ. Ами... Една идея по-добре.

ЧИЧОТО. Слава богу. Никога не съм чакал понеделника с по-голямо нетърпение.

МАНУЕЛ. Откакто си тръгнаха, не съм спрял да тичам и да крещя. За компенсация.

ЧИЧОТО. Разбирам. В същия състав ли дойдоха?

МАНУЕЛ. Не. В разширен. Тези, които цъфнаха първия уикенд, сигурно са били ядрото на окупантите. А сега се включиха и сребрените линии плюс приятели и приятели на

приятелите. Но всички са от един дол дренки – в анатомията, във фасона, в маниерите. Конгломерат от взаимозаменими елементи: човешка гняс.

Чичото. „Гняс“. Харесва ми това название.

МАНУЕЛ. И то е единственото, което ще ти хареса у тях. Довтасаха в три-четири нелепо големи коли и паркираха парадно.

Чичото. Първи впечатления?

МАНУЕЛ. Не изглеждат много будни. И поведението им го потвърждава.

Чичото. Багаж?

МАНУЕЛ. Едни гигантски куфаращи, за да има с какво да се преобличат по три-четири пъти на ден в двата дни, които са на село. А самите им парцалки могат да те вкарат в музиката.

Чичото. Защо?

МАНУЕЛ. Гледай сега. Има няколко шкембелии. От онези, чистак облите, които се тъпчат с каквото им падне, само и само да не си сготвят. Лениви, заспали и апатични.

Чичото. Ясно. Шишковци.

МАНУЕЛ. И половина. Представи си няколко от този сорт. Представи ли си?

Чичото. Аха.

МАНУЕЛ. Е, най-кръглите се развяват с прилепнали спортни фланелки. Една, окичена с тежки накити, носи блузки с хипарската емблема. А някакъв дръвник с надпис *Oxford University* позори учебно заведение, което не би го приело дори ако си дари трупа на науката. Подобни разминавания са често срещани сред гнясарите. Кръстих една Мечтателната патка.

Чичото. Тя пък какво прави?

МАНУЕЛ. Играе го независима, понеже излиза да се разхожда сама. Прави си селфи на фона на първата съборетина и се връща да го покаже на всички. После почва да цъка с телефона си, явно го качва в интернет. Представям си надписа: „Накрай света“. Има и няколко по-възрастни, които се изживяват като спецове по селския бит. Бидейки вещи по природните въпроси, те предават познанията си на най-малките.

Чичото. Е, поне правят опит за просвещаване.

МАНУЕЛ. О, да, подбрани сведения за живота. Например: ей т’ва на дървото е стъбло. Отгоре са клоните. А отдолу са корените, ама не се виждат, понеже са под земята.

Чичото. Мастити биолози, с две думи.

МАНУЕЛ. Има един страшно космат. Толкова, че и от пътя през косата му стърчи четина. Има един с найлонов дъждобран, който къкри в собствен сос като гювеч на фурна. На друг дори от кълките му се подават паласки – тазът му е затворен между две тлъсти скоби. Повечето се обличат като за експедиция в суматрийската джунгла: дочени дрехи, маскировъчен десен, маслинозелено. И десетки джобове, защото без тях – къде ще поместят толкова пошлост?

Чичото. Леле, посече ги до коляно.

МАНУЕЛ. Чакай, още не съм стигнал до матриарха.

Чичото. Жената от първия оглед с брокера?

МАНУЕЛ. Същата. Хоакйна, на галено – Хоаки. Матрона. Предводителка на цяло войнство от главанащи по неин образ и подобие. Нейна Гуреливост.

Чичото. И гурелите ли успя да ѝ видиш?

МАНУЕЛ. Не, мисълта ми е, че ако погледнеш гурел под микроскоп, ще видиш нещо подобно на Хоаки.

Чичото. Къораво достойнство ли няма?

МАНУЕЛ. Пълна щета. Мисли малко или никак, говори гъгниво. Сякаш слюнчените ѝ жлези отделят едновременно гипс и лиги.

Чичото. Телесен обем?

МАНУЕЛ. Обеми. В множествено число. И то със странно разположение.

ЧИЧОТО. Как „странно“?

МАНУЕЛ. Имам чувството, че си е инжектирала подкожно гъши пастет. Дъвкана дъвка. Туткал.

ЧИЧОТО. Значи се е оперирала?

МАНУЕЛ. Да. Така отблъсква, че директно падаш по гръб. Физиономията ѝ смърди като тъмно градско къоше.

ЧИЧОТО. Не си се доближил чак толкова...

МАНУЕЛ. Отдалеч се усеща. Как да обясня по-добре... Типът човек, който никога не си спомня кои гащи са мръсните и кои – чистите.

ЧИЧОТО. Чакай да видим следващия понеделник как ще е.

МАНУЕЛ. Кое?

ЧИЧОТО. Може пък да се окажат свестни хора...

МАНУЕЛ. Да бе, да.

Мануел излиза от сцената и веднага пак се връща. Прави упражнения за разтягане. Целият уикенд е изкарал затворен.

МАНУЕЛ. Все по-зле става. Не могат да дишат, без да вдигат шумотевица! Сякаш непрекъснато се нуждаят от потвърждение, че ги има на света.

ЧИЧОТО. Какво толкова правят?

МАНУЕЛ. Пускат нарочно алармата на колата, за да чуят как хубаво вие. Децата се заливат от смях, родителите ръсят шегички. Държат я включена, понеже данданията е тяхната стихия. Гняста не понася да е тихо. Телефоните им звънят постоянно, а те отговарят с кръсъци и обясняват колко им е добре на село. Само и само да унищожат спокойствието, за което уж идват в Сарсауриел.

ЧИЧОТО. „Райско кътче, оазис в напрегнатото ежедневие“, както се казва в диплянките.

МАНУЕЛ. Толкова начесто се гърча от потрес, че имам мускулна треска и в пръстите на краката. А най-лошото е гадката музика, с която облъчват – комерсиални алгоритми на радиостанции за хитове; храна за паплач от всички социални прослойки. Това, което слушат, ги описва по-точно и изчерпателно, отколкото биха го направили тритомните им биографии... И се целуват, чичо! Скъсват се да се лигавят.

ЧИЧОТО. Че какво лошо има в целуването?

МАНУЕЛ. Ами целуват се *помежду си*.

ЧИЧОТО. Много ясно, затова са дошли заедно...

МАНУЕЛ. Не знам. Добрият вкус страда.

ЧИЧОТО. Истината е, Мануел, че си твърде възискателен.

МАНУЕЛ. Скомина ме хваща. Идея си нямаш колко мъчителна е гледката на плътския допир между два вторични продукта на цивилизацията. А като си представиш, че *ти* би могъл да ги целунеш...

ЧИЧОТО. Защо пък ще си представяш?

МАНУЕЛ. Знам ли. От емпатия. Съчувствам им за адското преживяване.

ЧИЧОТО. Но ако и двете страни са отвратителни...

МАНУЕЛ. Какво?

ЧИЧОТО. Значи няма да се гнусят. Това ѝ е хубавото на споделената отвратителност.

МАНУЕЛ. Не съм съгласен. Отвращението си е отвращение. И няма как да не те връхлети, ако затъкнеш език в устата на някой от тези микроби с крака.

ЧИЧОТО. Бъркаш. Като психолог ще ти кажа, че отвращението от целуването на отвратителния би трябвало да се занулява, ако ти също си отвратителен, тъй като в случая тежи повече чувството, че си задължен на онзи, понечил да целуне твоята отвратителност, отколкото собственото ти отвращение в момента на целуването на неговата. Това е а-то и бе-то в теорията на отвращението.

МАНУЕЛ. Ще ме прощаваш, но не е вярно. Щеше да е, ако отвращението, което предизвиква първият отвратителник, беше пропорционално на отвращението, което предизвиква вторият.

ЧИЧОТО. Разбира се. Но ти забравяш, че когато двама души, отвратителни или не, решат да се отдадат на взаимно лицесмукане, те негласно приемат, че такава пропорция съществува. Затова – да се върнем към ситуацията, която ни занимава – знакът за равенство между нивото на отвратителност на участника А и това на участника Б се приема за даденост.

Двамата се смеят.

МАНУЕЛ. Върти го, чичо, сучи го, все си е гадно.

ЧИЧОТО. Търпение, Мануел. Помни, че по-зле няма да стане.

МАНУЕЛ. Ще видим.

Няколко секунди тишина.

МАНУЕЛ. Сещаш ли се миналата седмица, като каза, че по-зле нямало да стане?

Изненада! В събота пристигнаха едни апаци с оранжеви униформи и им инсталираха уред, с който да си вдигат щорите чрез натискането на копче. Половин час по-късно един от гнясарите се изгъпани на двора с пружина за разтягане, за да си раздвижи ръцете. Сякаш ръцете не се движат, като вдигаш щори! Чакай, има и още. Същия следобед идва камион. И какво, мислиш, стоварват оттам? *Пътека за бягане*. Полето и баирите наоколо, и пътеките додето поглед стига нададоха вопъл към небето. Накрая дойдоха и да им сложат комарници. Да не би природата да им влезе в къщата сред природата!

ЧИЧОТО. Чакай сега, може да обичаш природата и да не обичаш да те хапят комарите...

МАНУЕЛ. Ами какво да ти кажа, чичо, ако някой ден наминеш през Сарсауриел, ще спиш у тях. Незабравимо ще *отпуснеш*. Те през цялото време говорят за „отпускане“.

Думата, която използват всякакви безсрамници, докато ти пробутват въздух под налягане. Страшно ще ти хареса как се изразяват. С готови формули, за да не им стане нещо, ако се замислят с главите си. „Да презаредим батериите“. „Бягство от града“. „Незабравими мигове“. „Уникално преживяване“. Такива ми ти словесни пръдни и консерви със семантични лайна. Ах, как обиждат зрението ми с противното си присъствие, слуха ми с кухите си разговори и вресливата си музика и осезанието ми с опипването си по двойки. И обонянието ми няма да го бъде. Изнасилват природата с миризма на козметика. Отварят прозореца и завонява на шампоан и душгел, на ароматизирана душегубка, на парфюмерийна верига, на хипермаркет за зловония.

ЧИЧОТО. Погледни го откъм добрата страна. Остава ти едно невредимо сетиво: вкусът.

Няма изгледи да ги *опиташ*.

МАНУЕЛ. И слава богу, понеже сигурно ще ми лепнат нещо. От сутрин до вечер се тръшкат, че са болни. Гълтат хапчета с шепи. Изкълчванията, пресъхналите очи, алергията към всичко, що шава, леката треска и хремата са задължителна част от програмата им. Следобед се изпружват на двора да четат на висок глас клюкарски списания – паспортът на изветрелите, крастата в общинския кучкарник и дамгата на доброволното робство на пазара за човешка плът. Да не говорим за навиците им за телевизионна консумация, оформени от халтуртрегери, чието превръщане в хумус светът най-малко ще се усети. Такива са, чичо. Такава е гняста.

ЧИЧОТО. Дръж се, Мануел. Добре се справяш дотук. Стискай зъби.

МАНУЕЛ. Най-ужасното обаче са децата. Хвалят ги до премала за всяко скудоумие: то не са възторзи и „Браво!“, и „Мачкай!“, защото някой сополанко е уцелил надуваемия

басейн със стъклено топче или е карал пет метра, без велосипедът му с осемнайсет помощни колела да се обърне. А дребните по цял ден реват. Така ми продъниха ушите, че ще ми изтече мозъкът. Да не говорим, че изкараха на двора и *барбекю*, както го наричат. Но не им сече пипето как да запалят и да поддържат огъня, а да прочетат указанията, ги мързи до болка. Поливат дървата с *течност за разпалване*. Одимяват дивашката, а после плюскат месо с вкус на бензиностанция, страшно доволни как са им се получили пържолите, печени на дъбова жар. И за капак...

ЧИЧОТО. Какво?

МАНУЕЛ. Ти ме познаваш, не съм пръв защитник на животните и радетел на междувидовия мир, но тези са родени психопати.

ЧИЧОТО. Какво е станало?

МАНУЕЛ. В един момент един от шкембелиите хваща двуметров прът и повежда останалите. Качват се на втория етаж, на чардака, и с хилене и майтапи почват да ръгат гнездата на лястовиците под стряхата и да ги събарят. И не спират, докато в обсега на пръта не остава нито едно.

ЧИЧОТО. И за какъв дявол ги събарят?

МАНУЕЛ. Явно не ги кефи птиците да серат пред къщата. Ще почна аз да им сера всеки ден, да ги видя как ще се размечтаят да бях лястовица! И след цялата тая вакханалия се разотиват в неделя вечер с вида на хора, докоснали се до облагородяващата сила на природата и обогатени с рурален опит.

ЧИЧОТО. Като онези, дето ходят по курви и се мислят за съблазнители.

МАНУЕЛ. Не се издържа.

ЧИЧОТО. Как се чувстваш?

МАНУЕЛ. Не питай. Получих констипация.

ЧИЧОТО. Много ли е зле?

МАНУЕЛ. Късове кремък, чичо. Тези хора ме спичат по всички параграфи. Ако ги видиш и чуеш, ще ми влезеш в положението. Това не са човешки същества, а трагични последици.

ЧИЧОТО. *В понеделник, след отпътуването им, Мануел за кратко си възвръщаше мира. Аз го призовавах към спокойствие, внушавах му да е търпелив: всичко някак ще се нареди, му казвах, мисли за друго, а и гнясарите надали са чак толкова кофти в крайна сметка. Те обаче сякаш се мъчеха да ме опровергаят...*

МАНУЕЛ. Всяка седмица се стичат все повече гнясари. А броят на извънградските им хобита шеметно расте: пикници, парапланеризъм, бъгита. И задължително се движат на групи – като антилопи на водопой.

ЧИЧОТО. Ти си гледай живота, прави се, че ги няма.

МАНУЕЛ. Вече не става. Седем от малките им се опитаха да влязат у нас.

ЧИЧОТО. Майко мила.

МАНУЕЛ. Носеха фенерчета и пръти.

ЧИЧОТО. А родителите...?

МАНУЕЛ. Родителите им са се вперили в барбекюто и наливат течност за разпалване.

Или, казано с техния любим поливалентен глагол, *отпускат*.

ЧИЧОТО. И успяха ли да влязат?

МАНУЕЛ. В къщата не, защото съм укрепил вратите и прозорците, но прескочиха оградата.

ЧИЧОТО. И сигурно са овършели двора.

МАНУЕЛ. Надумкаха се с гроздето ми, а като се умориха да лапат, започнаха да хвърлят зърна срещу импровизирани мишени. Зърната падаха, те ги газеха. Когато най-послед си тръгнаха, земята беше покрита с разпльокано грозде. Моето грозде! (*Мълчание*.) Чичо, ще се задавя от горчилка. Виждам как губя свободата си. И вече не само съботно-неделно. Всеки ден идват работници да стържат и да полират, да отпушват и да

фиксираат. Или да доизкусураат синьото на фасадата. Гнясарите са тук дори когато ги няма.

ЧИЧОТО. Ох, ако някоя от тези бригади дойде във вторник и засече фургона на „Лидъл“, лошо ни се пише. Ще помоля да доставят провизиите във възможно най-късния следобеден час, за да ги няма работниците.

МАНУЕЛ. Не знам има ли смисъл. Отскоро идва и една жена да чисти. Нищичко не умеят тези, всичко трябва да им го върши някой друг. Купуват си къща на село, за да се отърват от града, и си наемат домашна помощичка. То бива новобогаташки идиотщини...

ЧИЧОТО. Е, не е забранено в крайна сметка...

МАНУЕЛ. То и да ходиш за риба със смокинг не е забранено, ама си е откровено тъпо. Тези амеби отказват да си мръднат пръста, за да разполагат с повече време, а повечето време посвещават на скуката си. И лека-полека ми отнемат Сарсауриел.

ЧИЧОТО. Пу, да не ни е уроки, но след всичкия този народ ще заприичдат и инкасатори, пощальони, амбулантни търговци... А те винаги идват без предупреждение.

МАНУЕЛ. Знам. Ще съм предпазлив до маниакалност... но е наивно да си въобразявам, че има оправия. Когато свие сериозният студ, няма да мога да си паля камината, за да не се издам. Да не говорим, че със студа ще дойде и Коледа, а тя ще е оргия от празнични изгъзици и червени шапки с помпон, която със сигурност няма да преживея.

ЧИЧОТО. *Възторженият Мануел от ежедневните ни разговори се превърна в кисело подобие на самия себе си. Не спираше да мисли за двете си надвиснали присъди – съдебната и съседската. Един понеделник ми разправи за развалените зъби: малка притча за парченцето филе, което отказва да се махне.*

МАНУЕЛ. Когато между два зъба ти се завре парченце месо, то не боли, не щипе, не драска, не създава усещане нито за студ, нито за топлина.

ЧИЧОТО. Така е.

МАНУЕЛ. Въпреки това обаче те дразни и ти отново и отново се опитваш да го изчоплиш с клечка за зъби, четка за зъби или нокът, според случая. Не спираш, докато не го измъкнеш. Антрополозите и зъболекарите са наясно защо: генетичната памет ни предупреждава, че чуждото тяло, което дори не бихме усетили, ако езикът ни не го напипваше в небрежните си разходки из устата, е залог за бъдещи страдания. Това нищо и никакво мускулно влакно ще се разложи там, където се е заклезило, ще събере вредни бактерии и в дългосрочен план ще доведе до болка и загуба на костна маса. Следиш ли ми мисълта?

ЧИЧОТО. Опитвам се да изведа метафората.

МАНУЕЛ. Добре правим, че искаме да го отстраним, макар и да не осъзнаваме причината; макар и директното неудобство, което ни причинява, наглед да е нищожно. Действаме по ирационален, но мъдър подтик, заради вродената си еволюционна аларма, която след векове натрупан опит и причинно-следствени връзки сигнализира за реална опасност. Разбираш ли?

ЧИЧОТО. Не съм сигурен...

МАНУЕЛ. Същото става и с мен. Гнясарите са парченцето месо между зъбите ми. Не ме плюят, не ме бият, не стрелят по мен. Дори не знаят, че съществувам. Но аз чувствам, че трябва да хвана клечката за зъби и да ги изчопля от устата си, за да избегна неприятностите, които ми готви утрешният ден.

Мълчание.

ЧИЧОТО. *И докато бистреше как да хване клечката за зъби, страшен студ скова Сарсауриел. Мануел отначало не смееше да си напаля огън. После обаче измръзна и пося, което преобърна хода на нещата.*

МАНУЕЛ. Студ на кутийки. Знаеш ли какво, ще напая за малко камината, пък каквото ще да става. *(Мануел стъква огън. Огънят се разгаря с пукот. Мануел отива до прозореца и поглежда навън.)* О, не, чистачката!

ЧИЧОТО. Какво?

МАНУЕЛ. Жената, дето им чисти, е тук и ще види дима.

ЧИЧОТО. Гаси бързо!

Мануел хуква да гаси огъня. После пак наднича през прозореца.

ЧИЧОТО. Какво прави?

МАНУЕЛ. Излиза. Зяпа си в краката. Пуска ключа в пощенската кутия. Тръгва си. Май нищо не видя.

ЧИЧОТО. На косъм се разминахме.

МАНУЕЛ. Оста̀ви ключа в пощенската кутия.

ЧИЧОТО. Убедени са, че са сами в селото, нямат причина да се притесняват...

МАНУЕЛ. Край, стига толкова. Аз лично ставам клечката за зъби и кой откъде е. Отивам.

Ще ми трябват няколко дни да се подготвя.

ЧИЧОТО. *Няколко дни по-късно, в сряда, малко преди обяд, щом се убеди, че тепърва едва ли някой работник ще дойде да закове пирон за календара на съседите, Мануел излезе от бърлогата си.*

МАНУЕЛ. С отвертката вадя четирите винта, с които пощенската кутия е прикрепена към стената. Обръщам я, разтърсвам я и ключовете изпадат през същия процеп, през който са влезли. Прониквам цивилизовано в гнясарската къща.

ЧИЧОТО. На какво мирише?

МАНУЕЛ. На освежител за стая, дъбова пепел, пълен памперс и стари маратонки.

ЧИЧОТО. На гняс.

МАНУЕЛ. Започвам от хола. Отвинтвам кутиите на трите щори и ги обогатявам с бял и черен свински дроб. Завинтвам ги обратно.

ЧИЧОТО. Карантиите от „Лидъл“! Ще се размирише зверски. Смрад, която ще ги изправи пред мисли за края – собствения им и този на гниещите им предци.

МАНУЕЛ. Чичо, цар си на описанията. После виждам сметката на най-любимите вещи на навлеците: дистанционните управления. Отхлупвам капачетата им и сипвам кока-кола. Обезвредени са. Изсушавам ги, сглобявам ги и ги връщам по местата им.

ЧИЧОТО. Ще се наложи да си вдигнат задниците от дивана.

МАНУЕЛ. В кухнята свалям филтъра на канелката. Оная мрежичка на изхода на крана, която се маха, за да се почистят по-едрите отлагания.

ЧИЧОТО. Знам, знам.

МАНУЕЛ. Пъхам вътре кубче рибен бульон, което намерих в бюфета.

ЧИЧОТО. Ясно! Водата им ще добие привкус на пристанищен склад. Ще има да се чудят по какви дяволски пътища рибите са се докопали до сърцето на полуострова.

МАНУЕЛ. Под кухненския плот пускам магистралки от захар, мармалад и мед. Те няма да миришат, но ще привлекат многокраката фауна.

ЧИЧОТО. Знаеш ли какво... Има ли гъби за миене там?

МАНУЕЛ. Намират се.

ЧИЧОТО. Вземи една, сипи ѝ мляко и я скрий. Лека-полека ще прокисне. Миризмата на пресечено мляко е побъркваща – поразява хипофизата и сърцето и затлачва вените ти с въпроси дали си заслужава да се живее в свят, способен да излъчва подобна смрад.

МАНУЕЛ. Благодаря ти, чичо. Днес наистина си окрилен. Ще я заложа под хладилника.

Ако се усетят, че зловонието идва оттам, ще избутат хладилника встрани, за да видят какво го причинява. Гъбата ще се плъзне заедно с хладилника и няма да я видят.

ЧИЧОТО. Амин.

МАНУЕЛ. Имат строителен гипс. Сипвам в каналите – така гнясарите, които не могат да живеят, без да прахосват вода, сами ще си забъркат фаталната смес.

ЧИЧОТО. А газова бутилка имат ли?

МАНУЕЛ. Разбира се.

ЧИЧОТО. Пробий с игла дупка в гумата. Няма да се вижда. Миризмата на газ ще вдигне моментална тревога.

МАНУЕЛ. Ах, клетки мои!...

ЧИЧОТО. Гледай да тунинговаш и битовата техника.

МАНУЕЛ. Всичко си имат: микровълнова печка, прахосмукачка, сешоари. Отварям ги и във всяко кльцвам по някоя жичка.

ЧИЧОТО. Браво, ей така, между другото.

МАНУЕЛ. Да е като латентна инфекция.

ЧИЧОТО. Скрит сифилис.

МАНУЕЛ. Без тупаници и бабаитлъци.

ЧИЧОТО. Естетска гавра. Тактика на отложения ефект и поэтапната аниhilация, които ще превърнат къщата им в преизподня, без те дори да се усетят какво ги е сполетяло. Нека им се отще Сарсауриел.

МАНУЕЛ. Разсрочен набег е това.

ЧИЧОТО. Дистанционен пердах.

МАНУЕЛ. Мините ще избухнат безшумно.

ЧИЧОТО. И ще изглеждат случайни.

МАНУЕЛ. Като черна магия.

ЧИЧОТО. Анонимна творба...

МАНУЕЛ. Чакай да довърша. Продължавам на горния етаж. Две бани. Развивам крайниците на канелките и зареждам единия с парченца сапун, а другите – с люспи мазилка, настъргани в моята къща. Когато родителите забранят да се пие кухненската вода поради вкуса ѝ на скумрия, ще дойде времето на вкусовете на мивка и на стена.

ЧИЧОТО. Великолепно.

МАНУЕЛ. Нося и подборка от най-отегчителните заглавия на „Аустрал“. Навирам ги дълбоко в тоалетната чиния, за да не се виждат.

ЧИЧОТО. Културата като препятствие.

МАНУЕЛ. В канала на ваната провирам дълъг пирон, усещам, че опира дъното и чуквам веднъж. От звука се досещам, че се е отворила деликатна пукнатина.

ЧИЧОТО. Но не чак толкова деликатна, че да не пропуска.

МАНУЕЛ. Водата ще се отцежда на ситни капки, което значи, че до няколко седмици таванът на хола ще се подкожуши. Излизам от мокрото помещение... и какво да видя? Един предмет, който ми е убягнал отначало. Поставката за тоалетна хартия.

ЧИЧОТО. Какво смяташ да я правиш?

МАНУЕЛ. Нищо. Ще ѝ се полюбувам. Под рулото има реле. Задейства се с копче и... Това изобретение подава хартията с телесна температура!

ЧИЧОТО. Божке.

МАНУЕЛ. Туйто... Хвърлям един последен поглед. Я виж ти, резервни зарядни за телефоните им. Чувствам се длъжен да ги потопя във вода. Докато се накиснат подобаващо, се качвам на покрива и решавам съдбата на комина чрез топка торби от „Лидъл“. Връщам се на твърда земя и наръсвам с готварска сол пръстта на идиотските саксиени растения, купени ангро от някой хипермаркет.

ЧИЧОТО. Този тип флора плаче да ѝ приключиш мъките.

МАНУЕЛ. Доволен от свършеното смятам да прекратя посещенията си на зла воля.

ЧИЧОТО. Почерпй се с нещо все пак: храна, лично и спално бельо, прибори...

МАНУЕЛ. Всичко си имам.

ЧИЧОТО. Ударът ти е просто съвършен. Половин победа е врагът ти да не знае, че си му враг. А цяла е, когато въобще и не допуска, че те има. В деня, когато ги блъсне взривната вълна от твоите тихи бомби, тези льолювци ще припишат неволите си на древно проклятие или на полтъргайт.

МАНУЕЛ. Излизам, връщам ключа в пощенската кутия и сбогом, гняс... Изтощен съм. Как изпива силите престъпният живот! Лека нощ, чичо.

ЧИЧОТО. *Всичко това се случи в сряда. Двамата зачакахме с вълнение да дойдат събота и неделя и съседите да се натъкнат на заложените капани.*

МАНУЕЛ. Пристигнаха, отидоха си и нищо не забелязаха. Истината е, че на тази засада ѝ трябва време да узрее – микробите да плъпнат, ферментациите да протекат, затапеният комин да напълни къщата с пушек...

ЧИЧОТО. Ще почакаме значи.

МАНУЕЛ. Само че... Забавлявах се, докато ги подготвях, но сега си давам сметка, че нито една от моите пакости няма да изкара смрадлиците от Сарсауриел.

ЧИЧОТО. Почакай де, може пък и да подействат.

МАНУЕЛ. Няма. И знаеш ли защо съм сигурен? Заради поставката. Топлофицираната поставка за тоалетна хартия. Не ми излиза от главата. Безумието на това изобретение... Хората, способни да притежават климатик за дупета, са живото доказателство, че аз с моите старомодни хитрости се самозалъгвам по най-абсурдния начин. Но вече знам каква да е следващата ми стъпка, почти съм я намислил. *(Докато ги описва, виждаме отделните елементи.)* С туба лепило за хващане на мишки и четири кибритени клечки ще направя детонатор. Това лепило е леснозапалимо като всяко друго, но нито изветрява, нито изсъхва. С парче изолирант ще закрепя тубата към горивната камера на котела им, така че кибритените клечки да са на сантиметър от метала. В тръбата за подаване на газта ще направя миниатюрен срез, едва достатъчен течността да избие навън, и ще дръпна черта лепило от детонатора дотам. Ето каква ми е следващата стъпка.

ЧИЧОТО. Не съм сигурен дали схванах. Така искаш да...

МАНУЕЛ. Така, по моите изчисления, някъде към януари, когато на котела ще му е нужно най-голямо усилие, за да компенсира разликата между температурата вън и температурата, която Хоаки подава откъм смартфона си, кибритените клечки ще пламнат поради близостта си с камерата.

ЧИЧОТО. Огънят ще се впусне към резервоара по чертата лепило и ще последва пожар!

МАНУЕЛ. И тъй като гняста винаги пуска отоплението часове преди да пристигне, няма да стане сакатлък. Ей сега ще се заема. *(Мануел взема инструментите и излиза.)*

ЧИЧОТО. *Денят след инсталирането на запалителната система беше четвъртък. Мануел се възползвал от отсъствието на гнясарите, за да си насече дърва.*

МАНУЕЛ *(връща се със секирчето си)*. Толкова време ми отне да подготвя покушението, че занемарих дърводобивната си дейност. Този следобед обаче си хапнах попарка с мляко, стегнах се и отидох да нацепа един пън в кухнята. *(Вдига къс дърво и се приготвя да го удари със секирата.)*

ЧИЧОТО. *Тъкмо понечил да замахне обаче, някой отворил вратата.*

МАНУЕЛ. *Така си беше: секирата във въздуха, дървото в очакване. А аз завъртях глава и я видях.*

ЧИЧОТО. *Хоаки. Чула шум в съседната къща и хукнала да види какво става.*

МАНУЕЛ. *В четвъртък не се предвиждаше да е тук. Стреснах се, ръката ми със секирата се отплесна от първоначалната си траектория и съсече дясната ми пищялка. (Мануел прави съответното движение и се нацелва със секирата в крака.)*
Аааууу!

ЧИЧОТО. *Направил си ужасна рана.*

МАНУЕЛ. *Мускулно разкъсване и костна фрактура.*

ЧИЧОТО. *А Хоаки – на прага: ни лук яла, ни лук мирисала.*

МАНУЕЛ. *Изревах като йерихонска тръба, а кракът ми доби вида на радикал в квадратен корен.*

ЧИЧОТО. *Ние бяхме говорили какво да предприемем в случай на тежко произшествие.*

МАНУЕЛ. *Да. Аз трябваше да поискам помощ по телефона, като така наруша принципа на необаждането от моя страна. Но за това вече нямаше нито време, нито шанс.*

ЧИЧОТО. *Не могъл да отклони спешните маневри на Хоаки.*

МАНУЕЛ. *Довтаса с две дъщери, един зет, абе цяла черда, петима-шестима поне.*

Отблизо изглеждаха още по-страшно. Бяха дошли с няколко коли, но за мен извикаха линейка, а Хоаки спомена, че били купили риба за барбекюто и ако не я приготвели същата вечер, цяла да иде зян.

ЧИЧОТО. *От свинцината на тези хора могат да се правят наденици...*

МАНУЕЛ. *Докато аз се търкалях по пода и се кръвоизливах откъм долния си крайник, Хоаки каза, че личната ми карта цяла да потрябва в болницата и всички се хвърлиха да я търсят. Аз се направих на още по-ударен, отколкото бях, и отрекох да ми е известно местоположението ѝ. Но те я намериха.*

ЧИЧОТО. *Личната карта като бордна карта за затвора.*

МАНУЕЛ. *Когато линейката ме достави в болницата, бях експедиран директно в операционната зала. Наместиха ми пицълката и ме гипсираха. Доста сериозно се бях контузил, та решиха да ме оставят под наблюдение за известно време.*

ЧИЧОТО. *Цял ден няхах вести от него – по очевидни причини не е могъл да ми отговори на обажданията. Когато най-сетне вдигна и ми разказа за злополуката, му заявих, че пристигам с първия влак.*

МАНУЕЛ. *Недей. По-добре намери адвокат. Трябва да начертаем план за защита.*

ЧИЧОТО. *В събота обаче, трийсет и шест часа след постъпването му в болницата, властите все още никакви ги нямаше.*

МАНУЕЛ. *Съчувствие към хромия?*

ЧИЧОТО. *Обикновено нехайство?*

МАНУЕЛ. *Не знаехме. Знаехме само, че когато към два ме изписаха, никой наоколо не проявяваше желание да ме задържи под стража, да ме привлече към отговорност или да ме изправи пред съд.*

ЧИЧОТО. *Дойде у нас, в Мадрид, за да се възстанови. Ако не го потърсеха ченгетата, завръщането в селото на щастливите му дни си оставаше на дневен ред.*

МАНУЕЛ. *Пълното завръщане обаче изглеждаше илюзорно. В деня на моето самопосичане контактът с гнясарите стана факт. Вече си представях как идват с бутилка вино за побратимяване, а после искат да си живеем в задушевна близост.*

ЧИЧОТО (гнясарски). *Здрасти, комшо. Как е крачето?*

МАНУЕЛ. *Боже опази...*

ЧИЧОТО (гнясарски). *Привет, съсед. Слушай, до довечера ни няма – ще можеш ли да посрещнеш вместо нас едни симпатяги, които идват да отпуснат за ден-два?*

МАНУЕЛ. *Помощ...*

ЧИЧОТО (гнясарски). *Хей, момко. Ела да пийнем по едно по случай празника и да ти сложим тази коледна шапчица!*

МАНУЕЛ. *Ужас и безумие...*

ЧИЧОТО (гнясарски). *Добрутро, друже. Хайде да наглеждаш децата следобеда, за да се уважим с майка им на спокойствие.*

МАНУЕЛ. *Убийте ме и да се свършва...*

ЧИЧОТО (гнясарски). *Ти пък, съседе. Как искаш да не крещят? Децата са това, енергия много. Няма да им спъваме емоционалното развитие, я.*

МАНУЕЛ. *Пицълката ми отлостя портите пред глутницата. Даде начало на преследване, много по-лошо от съдебното, което ме грозеше.*

ЧИЧОТО. *А дали наистина го грозеше, още нямахме недвусмислено потвърждение.*

МАНУЕЛ. *След няколко дни с чичо прецених, че трябва да деактивирам детонатора у Хоаки, но докато умувах как, тя – след известно разпитване и разчепкване – се материализира при нас в Мадрид!*

Чичото изпълнява Хоаки.

ЧИЧОТО/ХОАКИ. Горкото момче. Как си?... Толкова се изненадах, като те заварих в съседната къща. Ние не се завъртаме много там, ходим само в събота и неделя, но смятаме да зачестим, включително през седмицата. На Коледа ще спретнем мегапарти.

МАНУЕЛ. *Пищялката ми в гипса се пропука.*

ЧИЧОТО/ХОАКИ. Така де, като си имаме къща на село, да се поразхвърляме.

МАНУЕЛ. И много народ ли ще се събере?

ЧИЧОТО/ХОАКИ. Разбира се. Имам сума внуци. Големи сладури, но доста вързани. Щё ми се да бяха по-отворени, по-скокливи, а не такива тихи. Смятам да почна да им организирам детски купони: да си канят гости с преспиване. Те имат много другарчета и все по-буйнички така, дано им повлияят положително. Ти женен ли си?

МАНУЕЛ. Не.

ЧИЧОТО/ХОАКИ. Деца, това-онова?

МАНУЕЛ. Не.

ЧИЧОТО/ХОАКИ. Жалко. Ти и приятели май нямаш?

МАНУЕЛ. Не.

ЧИЧОТО/ХОАКИ. Знаеш ли какво ще ти кажа? Трябва да се стремим към щастието. То, де факто, не е право, а задължение. Затова се питам... Ти как си представяш бъдещето на твоята къща?

МАНУЕЛ. Ами... Не знам. Да я потегна, да я почистя, да пусна ток...

ЧИЧОТО/ХОАКИ. А не си ли мислил да я даваш под наем?

МАНУЕЛ. Ммммм...

ЧИЧОТО/ХОАКИ. Знаеш ли какво ни се иска? Да съберем къщите! Нашата да си е за нас, а твоята, като я излъскаме едно хубаво, да я направим за гости. С наем на бързите, възможности за екстремни спортове, игри за малчуганите. На теб за какво ти е? То хубаво на село – поле, птички и така нататък. Ама ти нямаш ни дете, ни коте – за какво ти е този камък на шията? Защо да кукуваш там и да скучаеш? А паричките ще ти дойдат добре. Може и да греша, но имам чувството, че броиш стотинките. Представи си колко по-приятно се живее, когато ти е широко около врата.

МАНУЕЛ. Аз всъщност...

ЧИЧОТО/ХОАКИ. Дай ми я под наем, а? Виж каква сивота наоколо, нека живне малко мястото. Впрочем ако не стане с твоята къща, ние ще вземем друга под наем, да знаеш. Селския туризъм ще го развиваме при всички положения. Така че дай да си стиснем ръцете и всички да спечелим от това. Иначе, какво да се лъжем, губиш само ти.

МАНУЕЛ (*разсъждава няколко секунди*). Добре. Приемам. Допълнителният доход няма да ми е излишен, а идеята ви за по-динамична среда има искрената ми симпатия.

ЧИЧОТО/ХОАКИ. Много ме радваш, съседе!

МАНУЕЛ. Естествено, госпожо. Проектът ви ми се струва много ценен. Важно е да отпускаме.

ЧИЧОТО (*отново става себе си*). *Така осъзнах, че Мануел възнамерява да остави бомбата там, където си е.*

МАНУЕЛ. Всяко престъпление си води наказанието. На тези престъпници някой трябва да им достави заслуженото в ръцете, да не би да им се размине.

ЧИЧОТО. *Срам не срам, понякога с удоволствие си представяхме синята къща в пламъци. Аз, притеснен от тези си наклонности, бързо се овладявах, но щом мъничко се разсеях, се хващах, че отново мисля с наслада за огъня.*

МАНУЕЛ. *За мен престоят в Мадрид беше мъчение.*

ЧИЧОТО. *Защо не отскочиш до долу за хляб и нещо сладко? Да се поразкършиш?*

МАНУЕЛ. *Притрябвало ми е. Навсякъде само криви физиономии.*

ЧИЧОТО. *Стига де, човек. Може пък твоята физиономия да е крива и да се отразява в останалите.*

МАНУЕЛ. *Не ме дразни.*

ЧИЧОТО. *С две думи: не излизаше.*

МАНУЕЛ. *За никого ме няма. (Излиза.)*

ЧИЧОТО. *И тъй, в старателно отбягване на хората, които Мануел възприемаше като бенгалски тигри, летящи стрели и варицелни вируси, дойде зимата. Един четвъртък, в който столицата осъмна с температура 3 над нулата... (Звъни мобилният телефон на чичото.) ...телефонът ми извъня. (Натиска копче и слуша.) Сериозно ли?... Аха... Брей... Разбирам... Важното е, че няма жертви... Нямаме представа колко съжалявам... Непременно ще му предам. Всичко добро. (Затваря.) Мануел! Мануел!*

Мануел влиза.

ЧИЧОТО. *Обади се Хоаки. Къщата им изгоряла.*

МАНУЕЛ *(гледа го изпитателно няколко секунди)*. *Ами да, време му беше на резервоара да излезе от строя. Какви са щетите?*

ЧИЧОТО. *Една трета от сградата, тази, която е залепена за твоята къща, е леко засегната. Средната част е овъглена, а най-крайната – за събаряне. От всичките ти подмолни намеси из къщата сигурно не е останал и помен. А и тебе те нямаше там.*

МАНУЕЛ. *Убити и ранени сред гнясарите?*

ЧИЧОТО. *Нула. Експертите се произнесли, че е възникнал проблем в управлението на термостата.*

МАНУЕЛ. *Прехвърлянето на вината върху машините доста успокоява.*

ЧИЧОТО. *Хоаки каза да я извиниш, но вече не можела да задвижи плана с къщата за гости. Много беше разстроена. Там все не им вървяло – я миришело на леш, я водата имала вкус на пръст. Нищо чудно, вика, над къщата да тегнело проклетие, затова смятали да се махнат от Сарсауриел.*

МАНУЕЛ. *А развалината?*

ЧИЧОТО. *Напускат я – била под наем и нямало да подновят договора.*

МАНУЕЛ. *Под наем ли? И таз добра.*

ЧИЧОТО. *Защо? Нали се махат?*

МАНУЕЛ. *Но къщата ще остане на пазара за недвижими имоти. Рано или късно ще я възстановят и ще я върнат в обращение. Други Хоакита ще дойдат със същия багаж от отврат. Отивам да пикая. (Излиза.)*

ЧИЧОТО. *Мислих, мислих и ми просветна. Пуснах една търсачка в интернет и веднага намерих агенцията. Обадих им се и поисках оферта за синята къща. Обясниха ми, че не били сигурни как да постъпят с нея, тъй като поради неприятно стечение на обстоятелствата леко била потъмняла. Отговорих, че знам, че току-що се връщам от селото, че съм се влюбил в нея каквато е и това, което всъщност търся, е точно постройка за реставриране, тъй като съм майстор дърводелец. Място не можеха да си намерят от радост: да пласират честно имот, който не върви да пробуташ с лъжа, и то с бонус – пълна реставрация. Аз, естествено, няхах никакво намерение да оправям къщата; просто исках да отърва Мануел от следващи натрапници. Докато подписвахме договора, ми се стори, че проляха няколко сълзи от вълнение. А после*

сигурно са повишили комисионната на брокера – тоя титан на продажбите, способен да джигне дори нещо с вид на угаснала главня.

МАНУЕЛ (връща се). Чичо, благодаря ти, благодаря, благодаря. Това ми е по-ценно, отколкото ако ми беше дарил кофа от костния си мозък. Връщам се у дома. Най-накрая! (Пристъпва в къщата си и внимателно докосва различни предмети.)

ЧИЧОТО. Мануел се върна в Сарсауриел освободен. Близка стените, близка плочките на пода, ей така, от страстно желание да се проникне с тях. Близка рафта на камината. И нещата сякаш си дойдоха по местата... Неусетно минаха два безгрижни месеца. Един ден в качеството си на психолог отидох да изнеса лекция в Районното управление на полицията в Мораталас. След края на събитието имаше малка винена почерпка. Запознах ме с един комисар и видях сгоден случай да го подпитам и веднъж завинаги да си изясня какво е станало с ченгето от специалните части. Значи вие сте от...

МАНУЕЛ/ПОЛИЦАЙ: Вилянугеа де ла Серена, окръг Бадахос.

ЧИЧОТО. Какво съвпадение, аз пък съм от Касерес! Касерес – трънки. Но едно лято минахме оттам и си спомнях едно-друго.

МАНУЕЛ/ПОЛИЦАЙ: Наздраве. За Екстремадура и нейните хора!

Вдигат наздравица.

ЧИЧОТО. „За Екстремадура и нейните хора“. Големи полицаи е раждала нашата земя...

Между другото дъщеря ми – която изсмуках от пръстите си специално за случая – напоследък се присети за едно гадже от гимназията, което постъпи при вас, стана служител на реда. Прочете някъде, че са го нападнали на улица „Монтера“, и се притесни дали е добре – още го помни с голяма любов момичето. Звъня му, обаче номера, който има, е отпреди години и никой не вдига.

МАНУЕЛ/ПОЛИЦАЙ. Сигурно е колегата, дето го намушкаха в гърлото. Нищо му нямаше тогава, оправя се за има-няма месец. Но търсенето на извършителя и толкова не трая.

ЧИЧОТО. Как така не трая? Не са ли издирвали под дърво и камък кучия син, който го е налетял?

МАНУЕЛ/ПОЛИЦАЙ. Разбира се, че го издирваха. Разследващият екип потриваше ръчички от задоволство, като видя камерата за наблюдение във входа, където го бяха наръгали. Отидоха право при собственика на кооперацията да му искат записа.

ЧИЧОТО. Славни машинки са камерите!

МАНУЕЛ/ПОЛИЦАЙ. Не и в случая. Оказа се, че оня я е държал постоянно изключена, за да не му надува сметката за ток.

ЧИЧОТО. Ама че стипца. А уличните камери?

МАНУЕЛ/ПОЛИЦАЙ. Да, няколко бяха записали някакъв тип да излиза от входа около часа на нападението. Но лицето му не се виждаше под отворения чадър, а по дънките иди го разпознай.

ЧИЧОТО. Може някой го е записал с мобилния си телефон?

МАНУЕЛ/ПОЛИЦАЙ. Призовахме за гражданско съдействие, обаче откакто забраниха да се снимат полицаите, на протест вече никой не вади телефон, за да не му го приберат. Скапаният закон първо нас прецака.

ЧИЧОТО. Добре де, но потърпевшият, бившият на дъщеря ми, не може да не е видял нападателя.

МАНУЕЛ/ПОЛИЦАЙ. С извинение към вкуса на дъщеря ви, младежът не беше от най-паметливите. По описанието, което даде, собственикът на кооперацията не се сети кой може да е бил. Той и собственикът беше един... Като му поискаха договорите с наемателите, се оказа, че договори нямало – прибирал парите на черно, за да не плаща данъци. Абе оттече работата. Освен това... Как да се изразя по-меко... бившият на

дъщеря ви го недолюбваха. Майтапехме се, че са го ранили, понеже са тръгнали да му завинтват хлопащата дъска с права отвертка, а тя е била за кръстата... Той скоро след това се сджафка с друго от нашите момчета и то взе, че го наръга с нож. Той се спомина и историята с входа се забрави... Да си остане между нас, нали. Представа ни в лоша светлина. Казвам ви само защото сме земляци, но вие не го разпространявайте.

Чичото. Никога не бих. Ние от Екстремадура знаем да пазим тайна.

МАНУЕЛ/ПОЛИЦАЙ. И на дъщеря си не казвайте. Спестете ѝ огорчението. Явно наистина го е обичала.

Чичото. *На сина си обаче казах. Да, в душата си вече се чувствах същинският баща на Мануел.*

МАНУЕЛ. Ти да видиш. А за мен този командос се оказа нещо като архангел.

Чичото. Какво имаш предвид?

МАНУЕЛ. Без него животът ми нямаше да се обърне и да открия Сарсауриел. Чичо, аз вече отглеждам зеленчуци, знаеш ли? Без кой знае каква философия: вземам семена, хвърлям ги в пръстта и излизат марули. Понякога си мисля, че нямам нужда дори от селото. Понякога си мисля, че истинският отвратителник в целия този цирк съм аз.

Чичото. *Разказвам ви всичко това сега, понеже вчера бях в Сарсауриел. Месеци наред намеках на Мануел колко много искам да отида да го прегърна и най-сетне насрочихме ден и час. Минах през селото горд, че виждам същото, на което се спира и погледът на Мануел. Намерих къщата му. Извисяваше се като храм на оскъдицата. Заварих вратата отключена и влязох. Него го нямаше. Поразгледах и разпознах всичко, за което ми беше разправял по телефона. Докоснах се до имането му от време, до алчността му за покой, до крадената му бедност. И тогава видях бележката, оставена на масата. На нея не пишеше: „Ей сега се връщам“ или „До чеимата съм“. Не. Като я прочетох, изведнъж ми просветна, че той няма да се появи, че го няма специално заради посещението ми и че повече няма да го видя. Не ми беше достигнала съобразителност, за да осъзная по-рано колко твърдо е решението му да се откъсне от всичко и как оттук насетне няма да го има за никого, дори за мен. Не се обидих, а съжалих, че съм го обезпокоил. В бележката пишеше само...*

МАНУЕЛ. Много те обичам.

Чичото. *Мануел ще продължи да бъде отишелник без свидетели, които да потвърдят делата му, толкова непоколебим в желанието си да бъде сам, че дори присъствието на Господ ще му идва в повече. Ще умре един ден, изгубен и тих като камъка, който някой римлянин е хвърлил в някоя пропаст през първи век от Христа и който оттогава не е помръднал от мястото си. И от това няма да последва нищо. Ще е все едно. Та хайде да приемем, че го няма. Хайде да приемем, че очите на погребаните и тези на Мануел са единствените, с които нашите очи няма да се срещнат никога вече. Много те обичам.*

Прегръщат се.

Затъмнение.